ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΙΜΟΝΕΤΟΣ

Μέσα από την Παγκόσμια Μυστικιστική Βιβλιογραφία

Θεός, άνθρωπος και Θεάνθρωπος

Οι Νόμοι της Θεϊκής Δημιουργίας.
Το Κάρμα και ο Σκοπός των Μετενσαρκώσεων.
Σωτηρία, Αυτογνωσία και Θέωση
και πως Επιτυγχάνονται.

Χαλκηδόνος 1 – Αμπελόκηποι, Αθήνα
693 2233989
Υπεύθυνος: Γαβριήλ Σιμονέτος
gaby.simonetos@gmail.com
Ιούλιος 2014

Θεός και Άνθρωπος

Όσα γράφονται στα βιβλία, ακόμα και στις Ιερές Γραφές, όσα διδάσκονται στα Πανεπιστήμια και τις Ακαδημίες, όση σοφία υπάρχει καταγεγραμμένη από την αρχή της ιστορίας της ανθρωπότητας, κάθε τι που λέγεται και ακούγεται, που θρυλείται και διδάσκεται μέσα στους αιώνες, στην πραγματικότητα είναι όλα πομφόλυγκες και καπνός που χάνεται μέσα στα σύννεφα. Ακόμα και οι πληροφορίες που μας δίνονται από μεγάλους μύστες, άγιους και πνευματικούς δασκάλους, μέσα από προσομοιώσεις, παραβολές και μεταφορές, δεν αποτελούν κάτι περισσότερο από μια κάποια χλωμή αντανάκλαση, της αντανάκλασης, της πραγματικότητας, προκειμένου να σχηματίσουμε μια κάποια ιδέα των όσων πραγματικά υπάρχουν και ισχύουν, με μόνο σκοπό να ικανοποιηθεί κατά κάποιο τρόπο ο νους μας. Το να ικανοποιηθεί ο ανθρώπινος νους αποκτώντας μια έστω και στοιχειώδη γνώση για αυτό που λέμε Θείο Θέλημα και σκοπό της παρουσίας του ανθρώπου πάνω σε αυτό τον πλανήτη, είναι προϋπόθεση για να μπορέσουμε να αξιοποιήσουμε το υπόλοιπο της ζωή μας κατά τον δυνατό καλύτερο τρόπο.

Ο Ουράνιος Πατέρας μας, έχει ευλογήσει τον άνθρωπο να αποτελεί την κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας και συγχρόνως του έχει δώσει τη δυνατότητα να μπορεί να γνωρίσει "με προσωπική εμπειρία", όχι μόνο τις πραγματικότητες του υπερπέραν αλλά και τον Ίδιο το Θεό σε κάποια εκδήλωσή Του. Για το σκοπό αυτό μας στέλνει διαρκώς πνευματικούς Διδασκάλους που είναι εντεταλμένοι να μας υποδεικνύουν διαφόρους τρόπους και πρακτικές για να το επιτύχουμε, ανάλογα με τις εποχές που ζούμε και το επίπεδο στο οποίο εμείς οι άνθρωποι, έχουμε αναπτύξει τη συνειδητότητά μας. Οι διδασκαλίες τους προσφέρονται γενικά σε όλους μας, καλούς και κακούς, άγιους και αμαρτωλούς, καθώς όλοι είμαστε παιδιά τού Ενός Πατέρα και ο Θεός δεν ξεχωρίζει τα παιδιά του σε περισσότερο και λιγότερο αγαπημένα σ'Αυτόν.

Μια από τις πιο συχνές ερωτήσεις που τους κάνουμε είναι: «Τι είναι ο "Θεός" και τι είναι ο "άνθρωπος"; Οι Πνευματικοί δάσκαλοι μας απαντούν ότι ο Θεός δεν είναι ένας γέροντας με άσπρη γενειάδα που κάνει καλό στους καλούς και κακό στους κακούς

«Αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουμε Θεό, είναι μια ασύλληπτη νομοτέλεια που έφερε σε ύπαρξη όλα τα σύμπαντα των συμπάντων, τους πνευματικούς και τον υλικό κόσμο και καθόρισε οι κόσμοι αυτοί να κατοικούνται από ψυχές που είναι δημιουργήματα από την ίδια τη Θεία ουσία Της, ουσία την οποία ονομάζουμε πνεύμα».

Όσο για το τι είναι ο άνθρωπος, μας λένε:

«Ο άνθρωπος είναι μια αιώνια ψυχή ταυτισμένη με ένα νου που εξελίσσεται βάση του νόμου του κάρμα και δίνει ζωή σε ένα υλικό σώμα που εξελίσσεται μέσα στους αιώνες, βάση των νόμων του Δαρβίνου».

Οι μέγιστοι των Πνευματικών Δασκάλων, μας λένε ξανά και ξανά μέσα στους αιώνες ότι αυτή η γενεσιουργός νομοτέλεια, ο Θεός, όρισε για κάποιο άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο, κάποτε, σε κάποιο απώτατο παρελθόν οι ψυχές να φύγουν από κοντά Του, να ταξιδέψουν και να παραμείνουν σε διάφορες Περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας και κάποτε σε κάποιο άδηλο μέλλον, να επιστρέψουν, να ξαναενωθούν και να ταυτιστούν με τη Θεία ουσία Του. Ακόμα ο Θεός καθόρισε, οι μεν κόσμοι να λειτουργούν κάτω από **τρεις υπέρτατους νόμους**, οι δε ψυχές κάποτε να αρχίσουν να ενσαρκώνονται σε ανθρώπινα σώματα και τότε, να τους δοθούν, **τρία υπέρτατα θεία δώρα,** τρεις ευλογίες, τρία εφόδια, με σκοπό με αυτά να επιταχύνουν την επιστροφή και την επανένωση τους, μαζί Του.

Αυτή την ασύλληπτη νομοτέλεια που εμείς οι άνθρωποι συνηθίζουμε να αποκαλούμε Θεό, προκειμένου να την κατανοήσουμε, και να την περιγράψουμε, προσπαθούμε να την προσωποποιήσουμε και να την περιορίσουμε χρησιμοποιώντας λέξεις και έννοιες της ανθρώπινης καθημερινότητας. Σαν παράδειγμα λέμε: Ο Θεός «είναι», ο Θεός «θέλει», «ευαρεστείται», «δημιουργεί» και ακόμα Τον περιγράφουμε με ιδιότητες όπως, Παντοδύναμος, Πανάγαθος, Πάνσοφος, Πανταχού παρών. Άλλοτε πάλι Τον ταυτίζουμε με έννοιες όπως: Αγάπη, Φως, Πνεύμα κλπ. Όμως ο Θεός δεν μπορεί να περιγραφεί και να καθοριστεί γιατί δεν είναι τίποτα από όλα αυτά ή ακόμα μπορεί να πει κανείς ότι είναι: Όλα αυτά.

Κάποτε ένας φιλόσοφος, ο Osso, είπε χαμογελώντας στους μαθητές του ότι δεν υπάρχει Θεός! Εκείνοι απόρησαν και τότε τους απάντησε: «Όταν λες πως κάτι “υπάρχει” το περιορίζεις, ενώ αυτό που εννοούμε όταν λέμε Θεός, είναι κάτι απεριόριστο».

Μέσα στην παγκόσμια μυστικιστική βιβλιογραφία, από τις εκατοντάδες καθοριστικά της φύσης του Θεού ονόματα, το πιο συχνά αναφερόμενο αλλά ίσως και το πιο χαρακτηριστικό είναι: **“Πανσυνειδητότητα”**. Και ο μεν Θεός αναφέρεται σαν «Πανσυνειδητότητα» οι δε ψυχές καθορίζονται σαν **“Μονάδες συνειδητότητας”**.

Η Θεϊκή Δημιουργία

Λέγεται ότι κάποτε ο ανεκδήλωτος, απερίγραπτος και ασύλληπτος για τη διάνοιά μας Θεός – Πατέρας, αυτή η Πανσυνειδητότητα όπως αναφέρεται στις διδασκαλίες των αρχαίων Ρίσσις, εκδηλώθηκε με τη μορφή του Θείου Φωτός και του Θείου Ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών. Αυτό που αναφέρεται στην αρχαιοελληνική γραμματεία σαν Μουσική των Σφαιρών είναι ταυτόσημη με την έννοια του Λόγου ή του Αγίου Πνεύματος της Χριστιανικής παράδοσης, που σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή Ιωάννη έφερε σε ύπαρξη τη Θεϊκή Δημιουργία με όλα τα σύμπαντα των συμπάντων, όλους τους πνευματικούς κόσμους και το υλικό επίπεδο. Κάθε τι το ορατό και αόρατο.

Γι’ αυτόν το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα σαν “Δημιουργό των πάντων” γίνεται αναφορά σε όλα τα θρησκεύματα και με την αναφορά τους σε αυτή τη άρρητη νομοτέλεια, αρχί-

ζουν πάντα τις διδασκαλίες τους όλοι οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι και όλοι οι ιδρυτές θρησκειών.

Οι Μωαμεθανοί αναφερόμενοι στο Άγιο Πνεύμα το καθορίζουν με τον όρο «***Kalma»*** ενώ οι Βραχμάνοι και οι Ινδουιστές με τους όρους «***Naam, Naad*** και ***Shabdt»***.
Στις Κινεζικές Γραφές ο Λόγος αναφέρεται ως «***Ταό»*** ενώ ***«Ηχητικό Ρεύμα»***, ονομάζουν το Θείο Ήχο οι Βουδιστές και ***Baag I Asmani***, οι Σούφις.
Σαν «***Άγιο Πνεύμα» ή» Φως του κόσμου»***, αναφέρεται Λόγος στις Εβραϊκές και τις Χριστιανικές Γραφές ενώ οι Θεοσοφιστές τον αποκαλούν «***Φωνή της Σιγής»***.
Ακόμα ***«Ανέσπερο Φως*** και «***Φως της Γνώσης»***, είναι το όνομα που δίνουν στο Θείο Φως, Αγιορίτες μοναχοί και «***Θεό εν δράση»*** και «***Φως της Γνώσης»***, ήταν εκφράσεις που χρησιμοποιούσαν για το Άγιο Πνεύμα ορισμένοι Χριστιανοί αποκρυφιστές και ασκητές.

Επίσης μερικοί Χριστιανοί Πατέρες και ερημίτες των πρώτων μετά τη Σταύρωση χρόνων χρησιμοποιούσαν τη φράση ***«Θεός σε δημιουργική δράση»*** όταν ήθελαν να αναφερθούν στο Άγιο Πνεύμα, ενώ τον αρχαιοελληνικό όρο ***«Λόγο»*** χρησιμοποιούσαν Νεοπλατωνιστές λόγιοι και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης. Τέλος όπως ήδη αναφέρθηκε, η έκφραση «***Μουσική των Σφαιρών»***, χρησιμοποιήθηκε από πολλούς Πυθαγόρειους και Νεοπυθαγόρειους.

Λέγεται λοιπόν στις παραδόσεις, ότι αυτό το Naam ή Λόγος έφερε αρχικά σε ύπαρξη μια περιοχή καθαρού πνεύματος με το Σανσκριτικό όνομα Σατς Καντ και από αυτή την περιοχή κατιόντως δημιουργήθηκαν άλλες τέσσερες περιοχές στις οποίες αντίθετα με την αρχική άρχισαν να περιέχουν και ύλη. Οι περιοχές αυτές όσο μακρύτερα από το Σατς Καντ και όσο κοντύτερα στον Υλικό κόσμο, είχαν όλο και λιγότερο πνεύμα και όλο και περισσότερη ύλη, μέχρι που δημιουργήθηκε η πέμπτη και τελευταία περιοχή, το Υλικό Επίπεδο, στο οποίο υπάρχει πάρα πολύ ύλη και ελάχιστο πνεύμα.

Η αδρή ύλη του υλικού επιπέδου ή "Μάγια" όπως ονομάζεται στα Σανσκριτικά, δονείται σε ένα μήκος κύματος που μπορεί να γίνει ορατό από τα ανθρώπινα μάτια. Αντίθετα η Αστρική ύλη ή αλλιώς "Πρακρίτι" και η Αιτιατή ή Νοητική ύλη ή αλλιώς Πραντάν" δεν είναι ορατές από τον άνθρωπο καθώς το υλικό της κατασκευής τους είναι λεπτότερο, αποτελούμενο σε ποσοστιαία αναλογία, από λιγότερη ύλη και περισσότερο πνεύμα, με αποτέλεσμα η συχνότητά τους να μη μπορεί να γίνει αντιληπτή από τα ανθρώπινα αισθητήρια όργανα, που είναι κατασκευασμένα έτσι ώστε να δέχονται και να μεταβιβάζουν στον εγκέφαλό μας αδρά μήκη κυμάτων.

Σε αυτές τις πέντε περιοχές της Δημιουργίας οι αρχαίοι Ρίσσις και αργότερα οι Δυτικοί αναζητητές έδωσαν τα πιο κάτω ονόματα:

Sach Khant μια περιοχή γνωστή σαν ***Περιοχή καθαρού πνεύματος***
Banwar Gupha και ***Daswan Dwar*** που είναι δύο εκδηλώσεις της ***Υπεραιτιατής περιοχής***.
Trikuti που είναι το γνωστό στο Δυτικό κόσμο σαν ***Αιτιατό ή Νοητικό επίπεδο***.
Sahastar Kanwar, που είναι η ***Αστρική περιοχή***.

Pinda, που είναι το Φυσικό ή ***Υλικό επίπεδο*** στο οποίο διαβιούμε εμείς οι άνθρωποι.

Αργότερα, από πολλές Εσωτερικές σχολές και από πολλούς μελετητές στη Δύση, δόθηκαν πολλά ονόματα και έγιναν διαφορετικοί διαχωρισμοί των Εσωτερικών Περιοχών. Δυστυχώς η αρχαιοελληνική ορολογία η σχετική με τις πιο πάνω περιοχές δεν διασώθηκε μέχρι τις ημέρες μας, αλλιώς είναι προφανές ότι στη Δυτική μυστικιστική παράδοση θα είχαν επικρατήσει των Σανσκριτικών, οι Ελληνικοί μυστικιστικοί όροι. Έτσι τώρα τα διάφορα επίπεδα και υποεπίπεδα του Εσωτερικού κόσμου φέρουν διαφορετικές ονομασίες, έχουν διαφορετικές υποδιαιρέσεις και περιγράφονται με διαφορετικά ονόματα (Ενεργειακό, Αιθερικό, Βουδικό, Συναισθηματικό κλπ.) με αποτέλεσμα συχνά να επικρατεί μια σύγχυση.

Όμως σημασία ιδιαίτερη δεν έχει ούτε ο αριθμός των επιπέδων και των υποεπιπέδων ούτε οι ονομασίες που τους δόθηκαν μέσα στους αιώνες. Εμείς μπορούμε για την ευκολία μας να κρατήσουμε την πιο απλή αρχική διαίρεση και ονοματολογία των σοφών Ρίσσις που έχει ηλικία μεγαλύτερη από 4.000 χιλιάδες χρόνια.

Σήμερα στην Ανατολή αλλά και πολλοί μύστες στη Δύση σχετικά με τις Εσωτερικές περιοχές, αναφέρονται σε ένα “Υλικό”, ένα “Αστρικό”, ένα “Νοητικό ή Αιτιατό”, ένα “Υπεραιτιατό” και τέλος ένα επίπεδο “Καθαρού πνεύματος” ή Σατς Καντ. Τα επίπεδα αυτά της Θεϊκής Δημιουργίας λέγεται ότι μπορεί να τα περιγράψει κανείς παραστατικά, σαν ομόκεντρες σφαίρες με κέντρο το Υλικό επίπεδο, που κάθε ομόκεντρη σφαίρα είναι απείρως μεγαλύτερη από την πιο εσωτερική και απείρως μικρότερη από την πιο εξωτερική. Αυτή η περιγραφή βέβαια είναι μια μεταφορά, γιατί οι πνευματικοί κόσμοι δεν είναι ούτε σφαίρες, ούτε ράφια, ούτε διαστημικοί χώροι.

Λέγεται λοιπόν, *(πάντα παραβολικά)*, ότι κάποτε δημιουργήθηκαν από το Θεό οι ψυχές και σύμφωνα με το Θείο Θέλημα, ξεκίνησαν το νομοτελειακό ταξίδι τους από το Σατς Καντ το *(Βασίλειο των Ουρανών κατά τη Χριστιανική Παράδοση)*, όπου δημιουργήθηκαν και “εστάλησαν” από τον Δημιουργό τους να κατοικήσουν τα διάφορα Εσωτερικά επίπεδα και τον Υλικό κόσμο, για ένα ασύλληπτο και ακατάληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο. Λέγεται ακόμη ότι οι ψυχές κατά την “κάθοδό” τους προς τον Υλικό κόσμο, έπαιρναν μέσα από κάθε Εσωτερική Περιοχή που περνούσαν, ένα κάλυμμα ή αλλιώς ένα περίβλημα ή σώμα ή εργαλείο, *(Σανσκ: kosha)*, φτιαγμένο αντίστοιχα από το υλικό του κάθε επιπέδου με αποτέλεσμα όταν κάποτε φθάσουν πάνω στη γη να “περιβάλλονται” από ένα Υπεραιτιατό, ένα Αιτιατό ή Νοητικό, ένα Αστρικό και ένα Υλικό ή Γήινο σώμα. Τα σώματα αυτά όπως ήδη αναφέρθηκε, αποτελούνται αντίστοιχα από Υπεραιτιατή ύλη, από Αιτιατή ή Νοητική ύλη (Pradan), από Αστρική *(Prakriti)* και από ύλη του γήινου Επίπεδου *(Maya)*, που είναι το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένο το ανθρωπινό μας σώμα και που το αποτελούν τα στοιχεία της κλίμακας του Μεντελέγιεφ που μάθαμε στο σχολείο.

Τα περιβλήματα αυτά της ψυχής δεν είναι τίποτα περισσότερο από άψυχα εργαλεία, που τα χρησιμοποιεί η ψυχή, προκειμένου να επικοινωνεί και να εργάζεται στα διάφορα Πνευματικά και στο Υλικό Επίπεδο, ακριβώς όπως ο δύτης χρησιμοποιεί ένα ένδυμα - εργαλείο, το σκάφανδρο, για να μπορεί να παραμένει, να επικοινωνεί και να εργάζεται στο βυθό της θάλασσας. Και όπως το σκάφανδρο είναι ένα νεκρό

και άψυχο κάλυμμα, έτσι και τα καλύμματα της ψυχής παίρνουν ζωή και αποκτούν λειτουργικότητα, μόνο εφόσον βρίσκονται σε επαφή μαζί της, δηλαδή όταν και για όσο καιρό εμψυχώνονται από αυτή. Εάν η ψυχή δεν έρθει σε επαφή με τα καλύμματά της, για να τους δώσει λειτουργικότητα και ζωή ή όταν κάποτε η ψυχή στο ταξίδι τής επιστροφής της εγκαταλείψει τα σώματά της, αυτά παραμένουν σαν αδρανή και νεκρά εργαλεία, όπως ένα κομπιούτερ που αποσυνδέεται από το ρεύμα παραμένει νεκρό και ανενεργές. Χωρίς την ηλεκτρική ενέργεια ένα κομπιούτερ δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα μεταλλικό κουτί με σύρματα. Με τον ίδιο τρόπο όταν η ψυχή απορρίψει και χάσει την επαφή της, αρχικά με το υλικό και αργότερα με τα υπόλοιπά της σώματα, αυτά νεκρώνονται και διαλύονται στα εξ ων συνετέθησαν.

Τα καλύμματα ή περιβλήματα της ψυχής, λέγεται ότι συγκρατούνται γύρω της με τον ίδιο τρόπο και την ίδια δύναμη που ο ήλιος συγκρατεί γύρω τους πλανήτες του. Τα καλύμματα αυτά και κυρίως το Νοητικό που είναι γνωστό και σαν ***νους***, αποτελούν ανυπόφορα βαριά φορτία για την ψυχή και τα αισθάνεται βαριά όπως αισθάνεται βαρύ το σκάφανδρο του ο δύτης, όταν βρεθεί έξω από το νερό. Αυτά τα βαριά περιβλήματα είναι που αναγκάζουν την ψυχή να παραμένει δέσμιά τους μέσα στο Υλικό και στα κατώτερα Πνευματικά Επίπεδα (Αστρικό και Αιτιατό) και να μη μπορεί να φτερουγίσει και να ολοκληρώσει το ταξίδι της επιστροφής της προς τη Βασιλεία των Ουρανών. Όσο καιρό η ψυχή βρίσκεται μέσα στα περιβλήματά της (Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό) λέμε ότι η ψυχή είναι «δέσμια» ενώ όταν κάποτε κατορθώσει και απορρίψει αυτά τα τρία κατώτερα καλύμματά της, τότε λέμε ότι η ψυχή απέκτησε «σωτηρία». Σωτηρία ή λύτρωση είναι η κατάσταση στην οποία βρίσκεται η ψυχή, όταν κάποτε ολοκληρώσει την εργασία που της έχει δοθεί από τον Πατέρα να επιτελέσει στα τρία κατώτερα επίπεδα και όταν κατορθώσει να βγει από τον "Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων". Τότε λυτρωμένη και απελευθερωμένη, χωρίς το βάρος των καλυμμάτων της μπορεί να συνεχίσει πλέον το ταξίδι τής επιστροφής της μέσα από τα διάφορα ανώτερα πνευματικά επίπεδα, προς το Βασίλειο του Πατέρα, το Σατς Καντ. Αυτό είναι το Θείο Σχέδιο. Αυτό είναι το Θείο Θέλημα και αυτό θα πραγματοποιηθεί πιο αργά ή πιο γρήγορα, με όλες τις ψυχές. Τώρα το γιατί οι ψυχές εντέλλονται να κάνουν αυτό το ταξίδι, είναι άγνωστο καθώς λέμε ότι είναι *«Άγνωστες οι βουλές του Κυρίου»*.

Από αυτά τα καλύμματα της ψυχής, το Νοητικό κάλυμμα – εργαλείο, δηλαδή ο νους, είναι το εργαλείο που δίνεται στην ψυχή, όταν αυτή περνάει μέσα από το Αιτιατό ή Νοητικό Επίπεδο. Ο νους είναι στην κυριολεξία ένα καταπληκτικό κομπιούτερ. Μπορούμε να πούμε το τελειότερο κομπιούτερ που μπορεί να υπάρξει στη φύση και έχει ένα πρόγραμμα με τρεις επιλογές, τον Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό νου. Με κάθε μία από αυτές τις επιλογές, η ψυχή να μπορεί αντίστοιχα να επικοινωνεί και να εργάζεται μέσα στο Αιτιατό, το Αστρικό και το Υλικό αντίστοιχα επίπεδο.

Εμείς *(η ψυχή μας στην δηλαδή)* τώρα που βρισκόμαστε πάνω στη γη, χρησιμοποιούμε τον Υλικό μας νου, που με τις ικανότητες που έχει, που είναι η "κρίση" και η "λογική", κρίνει διαρκώς το κάθε τι, αν είναι σύμφωνο με τους νόμους του Υλικού επιπέδου. Κάθε τι που είναι σύμφωνο με τους Υλικούς νόμους και τις εφαρμογές του, το δεχόμαστε σαν πραγματικό και λογικό. Κάθε τι που κρίνουμε πως είναι αντίθετο, το απορρίπτουμε. Έτσι αν μας πουν πως όταν ένα πορτοκάλι ξεφύγει από το χέρι μας

θα πέσει κάτω, αυτό το δεχόμαστε και το γεγονός το αποδίδουμε στο νόμο της βαρύτητας. Αν αντίθετα μας πούνε ότι το πορτοκάλι θα ανέβει στα σύννεφα, αυτό δεν το δεχόμαστε γιατί ο υλικός μας νους κρίνει ότι κάτι τέτοιο είναι αντίθετο προς τους φυσικούς νόμους. Βέβαια υπάρχουν πολλά πράγματα που κάποτε τα θεωρούσαμε αδύνατα, σήμερα όμως, καθώς διαρκώς ανακαλύπτουμε νέες "εφαρμογές των φυσικών νόμων", δεν μας φαίνεται αδύνατο το να μιλάμε εδώ και να ακουγόμαστε στο φεγγάρι ή να μαγειρεύουμε το φαγητό μας με υπέρηχους.

Τον Αστρικό και τον Αιτιατό της νου, ή ίσως πιο σωστά το Αστρικό και το Αιτιατό μέρος του νου, η ψυχή τα χρησιμοποιεί όταν βρίσκεται και εργάζεται στον Αστρικό και στον Αιτιατό κόσμο αντίστοιχα και αυτό συμβαίνει σε τρεις περιπτώσεις. Πρώτον μετά το θάνατο του φυσικού μας σώματος, δεύτερον κατά τη διάρκεια του διαλογισμού μας και για όση ώρα η ψυχή έχει υπερβεί τη σωματική μας συνειδητότητα και Τρίτον, σε άτομα που ή εκ γενετής ή μετά τη γέννησή τους, σαν αποτέλεσμα της πνευματικής τους ανάπτυξης, έχουν αποκτήσει την ικανότητα να χρησιμοποιούν ταυτόχρονα και τις τρεις παραμέτρους του νου τους, δηλαδή και τον Υλικό και τον Αστρικό και τον Αιτιατό τους νου.

Εδώ θα πρέπει να αναφέρουμε και τις ευλογημένες ψυχές, τους Μεγάλους Διδασκάλους, που η Θεία Χάρη τους έχει προικίσει με τη δυνατότητα της άμεσης επαφής όχι μόνο με τον Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό κόσμο αλλά και με τους ανώτερους πνευματικούς κόσμους και ακόμα και με κάποια εκδήλωση του ίδιου του Θεού.
Έναν τέτοιο Διδάσκαλο τον Baba Sawan Singh, ρώτησαν κάποτε οι μαθητές του, αν απαιτείται πολύς χρόνος για να πάει κανείς στο Σατς Καντ. Εκείνος έκλεισε τα μάτια του και αμέσως τα ξανάνοιξε λέγοντας. *«Μόλις επήγα και γύρισα αγαπητά μου παιδιά».*

Ένα κομπιούτερ, για να λειτουργήσει, πρέπει να συνδεθεί με το ηλεκτρικό ρεύμα, αλλιώς είναι νεκρό και άχρηστο. Το ίδιο και ο νους είναι νεκρός και ανενεργός σαν ένα κομμάτι μέταλλο αν δεν εμψυχωθεί, αν δεν έρθει σε επαφή και δεν πάρει δύναμη και συνειδητότητα από την ψυχή. Ο νους μόνος του δεν έχει αυτοσυνείδηση ούτε αυτοενέργεια. Δεν είναι ο νους που σκέπτεται, που πονάει, που ευχαριστιέται αλλά είναι η ψυχή. Για να λειτουργήσει ο νους, πρέπει να βρίσκεται σε επαφή με την ψυχή και να "εμψυχωθεί" από αυτή. Όταν η ψυχή έρθει σε επαφή με το νου, του δίνει ζωή και "συνειδητότητα", δηλαδή του δίνει την επίγνωση ότι εκείνος, ο νους, είναι μία ξεχωριστή ανεξάρτητη οντότητα. Από εκείνη τη στιγμή ο προ ολίγου άψυχος νους αποκτάει μία αυτονομία και μία επιβολή πάνω στη ψυχή, που ευρισκόμενη αδύνατη και ακινητοποιημένη μέσα στην ύλη, μακριά από τη χώρα καταγωγής της το Σατς Καντ, που είναι μια περιοχή που αποτελείται από καθαρό πνεύμα, προσκολλάται στο νου και αφήνεται στο να την οδηγεί, όπου εκείνος θέλει. Η αδρανοποιημένη ψυχή, το μόνο που μπορεί να κάνει πλέον, είναι με την ασθενική αλλά ακατάβλητη φωνή της, τη "Φωνή της συνείδησης", να υπενθυμίζει σε κάθε περίπτωση στο νου, τις θείες αρετές και τον ορθό τρόπο διαβίωσης. Όμως ο νους από τη στιγμή που παίρνει ζωή και συνειδητότητα από την ψυχή, αρχίζει να δρα ανεξέλεγκτος και καθώς αποτελείται από ύλη *(νοητική ύλη ή πραντάν)*, έλκεται από τα υλικά ενδιαφέροντα και έχει την τάση να οδηγεί την ψυχή με την οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένος, προς την ύλη και τις υλικές απολαύσεις. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα η ψυχή όσο καιρό είναι

συνδεδεμένη με το νου, να ξεχνάει τη Θεία της προέλευση και να προσκολλάται και αυτή στις απολαύσεις της ύλης.

Κάποτε, στο ταξίδι της επιστροφής της, η ψυχή θα αφήσει διαδοχικά, όπως τα πήρε, το Υλικό, το Αστρικό, το Νοητικό και το Υπεραιτιατό της σώμα και τότε ελεύθερη θα πετάξει πίσω στο Σατς Καντ, στη θερμή Αγκαλιά του Πατέρα.

Ιδιότητες του Νου

Αυτό το κάλυμμα - εργαλείο της ψυχής που ονομάζουμε Αιτιατό ή Νοητικό σώμα, ο νους μας, είναι όπως αναφέραμε ένα πραγματικό κομπιούτερ. Ένα κομπιούτερ τόσο τέλειο που κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από όλες τις άλλες μορφές ζωής.
Ο "νους" μας, αποτελείται από δύο λειτουργικά μέρη - από το "Κυρίως Νοητικό" και από το "Αιτιατό μέρος του νου".

Το Κυρίως Νοητικό μέρος του νου, είναι αυτό που ονομάζεται *"διάνοια "* και που επιτρέπει στον άνθρωπο να επιτελεί τις ***νοητικές του εργασίες***. Δηλαδή, να δέχεται τις πληροφορίες που συλλέγουν τα αισθητήριά του όργανα, να κάνει σκέψεις, να έχει κρίση, λογική, διάκριση του καλού και του κακού, διάκριση για το συμφέρον και τον κίνδυνο, να δημιουργεί συναισθήματα, να δίνει εντολές στο μυικό σύστημα για δράση με λόγους και πράξεις κλπ.

Το Αιτιατό μέρος του νου είναι ένας *"σκληρός δίσκος"* αυτού του κομπιούτερ, με άπειρη χωρητικότητα. Σε αυτό το σκληρό δίσκο, ***στο Αιτιατό μέρος του νου δηλαδή, υπάρχει μία καταγραφή, ένα "back up" όλων των "εντυπώσεων" που έχουν δημιουργηθεί από καλές ή κακές σκέψεις, λόγους και πράξεις που το κυρίως νοητικό, μας, έχει οδηγήσει να επιτελεστούν κατά τη διάρκεια όλων των αναρίθμητων ενσαρκώσεων της ψυχής, από τη στιγμή που αυτή άρχισε να ενσαρκώνει ανθρώπινα σώματα***.

Αυτές τις εντυπώσεις που συνεχώς δημιουργούνται και συνεχώς καταγράφονται στο σκληρό δίσκο του Αιτιατού σώματος, όλες τις μέρες και όλες τις ώρες, τις ονομάζουμε "***καρμικές εντυπώσεις*** ή απλά ***κάρμα***".

Αυτό το συνεχώς δημιουργούμενο κάρμα αποθηκεύεται στο Αιτιατό μέρος του νου που λειτουργεί σαν μια καρμική αποθήκη. Αυτός ο σκληρός δίσκος μέσα στους αιώνες της ανθρώπινης ζωής, διαρκώς δέχεται δισεκατομμύρια εντυπώσεις από σκέψεις λόγους και πράξεις.
Όμως στο βασίλειο του Θεού, οι καρμικές εντυπώσεις έχουν "βάρος" και το βάρος αυτό εμποδίζει την ψυχή που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το νου να οδηγηθεί στο νομοτελειακό της ταξίδι προς το Σατς Καντ, προς το Βασίλειο του Πατέρα, δηλαδή προς τη Θέωση,

Ορισμένες φορές οι λέξεις ξενίζουν. Λέμε: «Οι εντυπώσεις έχουν βάρος» !! Πως αυτό μπορεί να είναι δυνατόν !! Το ίδιο ξένισε και μια διάλεξη του Αλβέρτου Αινστάϊν στο Πρίνσεντεκ το 1915 όταν μίλησε και είπε ότι «Το φως έχει βάρος» !! Όμως σε τέτοιες διαπιστώσεις που ξενίζουν στηρίχθηκε η

σύγχρονη φυσική, όπως δήλωναν αργότερα οι σοφοί Μαξ Πλανκ, Ανρί Πουανκαρέ και ο Ρόμπερτ Οπενχάϊμερ.

Οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι μας λένε ότι ο λόγος που η ψυχή εναρκώνεται και ξαναενσαρκώνεται μέσα σε ανθρώπινα σώματα είναι για να αποσβεστούν οι καρμικές εντυπώσεις, να ελαττωθεί το βάρος της καρμικής αποθήκης ώστε σαν το αερόστατο η ψυχή να ελευθερωθεί από το βάρος που την κρατάει δέσμια στους κατώτερους κόσμους και να οδηγηθεί στην προς τα άνω πορεία της.

Σύμφωνα με τις μυστικιστικές παραδόσεις και τις διδασκαλίες των αγίων, οι καρμικές εντυπώσεις (το κάρμα) μπορούν σαν ένας οφειλόμενος λογαριασμός, σταδιακά να πληρωθεί και οι καρμικές εντυπώσεις του νου να αποσβεστούν.

Πως γίνεται όμως η πληρωμή των καρμικών χρεών; Με τρεις τρόπους.

Α) Με το να υποστεί ο άνθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του, απολαμβάνοντας για τα καλά και αντίστοιχα τιμωρούμενος για τα κακά που έπραξε πάνω στη γη. Στη γη τα έπραξε και στη γη έρχεται και τα πληρώνει. Στην τωρινή ή σε κάποια μελλοντική του ενσάρκωση. Έτσι εκπληρώνεται η απαίτηση του Καρμικού νόμου, του Νόμου της Δράσης και Αντίδρασης ή Νόμου της Δίκαιης Ανταπόδοσης.
(Υπάρχει και Αστρικό κάρμα αλλά η ερμηνεία του ξεφεύγει από τις ικανότητες αντίληψης του νου μας).

Β) Έλκοντας με μετάνοια και προσευχή τη Θεία Χάρη.

Γ) Με το να αναλάβει "κάποιος" το μέγιστο μέρος από τα καρμικά του χρέη. Και ποιος μπορεί να είναι αυτός ο "κάποιος"; Οι πνευματικοί Διδάσκαλοι μας απαντούν: ***«Ο έχων τη δύναμη του δεσμύειν και λύειν μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Ο αίρων τας αμαρτίας του κόσμου. Η Θεάνθρωπος Δύναμη»! (Η απάντηση για το πώς αυτό μπορεί να γίνει δίδεται σε ένα πιο κάτω κεφάλαιο).***

Σχετικά με αυτό το εργαλείο το "νου", από τη στιγμή που αυτό δίνεται στην ψυχή και από τι στιγμή που η ψυχή του δίνει ζωή και συνειδητότητα, ο νους αποκτά μια αυτόνομη ικανότητα δράσης και γίνεται ***το κύριο όργανο δράσης της ψυχής.*** Όμως ο νους, στην αρχή της λειτουργικής σταδιοδρομίας του, επειδή η προέλευσή του είναι από τους κατώτερους κόσμους, έλκεται από αυτούς και έχει προσκόλληση στις απολαύσεις των κατωτέρων κόσμων, με αποτέλεσμα να οδηγεί την ψυχή στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που έχει προορισμό να ακολουθήσει. Όμως με την πάροδο χρόνου και με τις πολλαπλές ενσαρκώσεις της ψυχής, με την οποία είναι άρρητα συνδεδεμένος, εξελίσσεται και τελικά από δυνάστης γίνεται υπηρέτης και απαραίτητος βοηθός της και την βοηθάει ώστε αυτή να οδηγηθεί στη Θέωση. Οι Διδάσκαλοι μας λένε πως ***ο πραγματικός προορισμός και το νομοτελειακό καθήκον του νου, είναι να βοηθήσει την ψυχή στο ταξίδι της προς τη Θέωση.***

Οι μεγάλοι μύστες μας λένε ακόμα πως όσο καιρό υπάρχουν ***αποθηκευμένες εντυπώσεις στο Αιτιατό μέρος του νου, αυτές δημιουργούν επιθυμίες, που για να εκπληρωθούν, σύμφωνα με το Νόμο του Κάρμα (που θα συζητηθεί πιο κάτω), ζητούν την επαναφορά της ψυχής ξανά και ξανά σε ένα ανθρώπινο σώμα.*** Όταν κάποτε με τις πολλαπλές ενσαρκώσεις της ψυχής σε ανθρώπινα σώματα, κορεστούν οι επιθυ-

μίες του νου και ο άνθρωπος δεν έχει πια "επιθυμίες με προσκόλληση" στα κατώτερα και κυρίως στο Υλικό επίπεδο, τότε αρχίζει να ανατέλλει μια νέα επιθυμία, η επιθυμία του ανθρώπου να γνωρίσει, να δοξάσει και να υπηρετήσει το Θεό. ***Η επιθυμία αυτή γίνεται μια σιωπηλή προσευχή που νομοτελειακά έλκει τη Θεία Χάρη και τότε αρχίζει το ταξίδι της επιστροφής της ψυχής στον Πατέρα***. Όταν έρθει η στιγμή που ο άνθρωπος θα έχει σαν "κύρια επιθυμία του το Θεό", τότε δε θα υπάρχει πια λόγος για κάποια νέα ενσάρκωση της ψυχής σε κάποιο υλικό σώμα και με τη Χάρη του Θεού, η ψυχή θα αποκτήσει σωτηρία και θα αρχίσει το ταξίδι τής επιστροφής της προς τη Θεία Αγκαλιά του Πατέρα.

Το σύνολο των αποθηκεμένων εντυπώσεων στο Αιτιατό μέρος του νου, είναι εκείνο που καθορίζει σε κάθε νέα ενσάρκωση της ψυχής, τις "Ροπές του νου" του ανθρώπου. Οι ροπές του νου είναι αυτό που λέμε "Φύση του ανθρώπου" και αυτή η φύση είναι το υπόστρωμα πάνω στο οποίο διαμορφώνεται αργότερα και ανάλογα με το περιβάλλον, ο χαρακτήρας του και η ελεύθερή του βούληση.

Ο νους είναι ένα θαυμάσιο εργαλείο αρκεί να ελέγχεται. Ο νους δεν έχει τη δυνατότητα να δει και να σκεφθεί λογικά και ακόμα δεν έχει τη δυνατότητα της επαγωγής και του ορθολογισμού. Ο νους δρα αυτόματα σύμφωνα με τις ροπές του. Τις συγκεκριμένες ροπές με τις οποίες έχει έρθει σε κάθε συγκεκριμένη ενσάρκωση. Μόνο το πνεύμα, η ψυχή μας δηλαδή, κατέχει το Φως, τη Δύναμη και τη Σοφία και μπορεί να ενεργεί με τρόπο ανεξάρτητο και λογικό. Η ψυχή είναι που δίνει συνειδητότητα στο νου, αλλά εμείς οι άνθρωποι νομίζουμε ότι είμαστε ο νους μας και όχι η ψυχή. Έτσι συμβαίνει στην πραγματικότητα ενεργούμε μάλλον σαν μηχανές παρά σαν όντα με λογική. Ο νους μάς σπρώχνει να ακολουθούμε δρόμους ήδη χαραγμένους και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτούς, παρά μόνο όταν το πνεύμα μας κατορθώσει να απαλλαχθεί κατά κάποιο τρόπο, από την επιρροή του νου μας.

Όμως, μέσα στις πολλαπλές ενσαρκώσεις του, έρχεται μία στιγμή που ο άνθρωπος παύει να έχει ενδιαφέροντα και έντονες επιθυμίες για γήινες απολαύσεις και τότε χαλαρώνουν οι προσκολλήσεις του στα γήινα και νοητικά αγαθά. Τότε, όσο παύει να έχει ενδιαφέρον για την ύλη, τόσο αρχίζει να αναπτύσσεται ο πόθος για επιστροφή της ψυχής του στο Θεό. Η ψυχή αρχίζει να παίρνει το πάνω χέρι και να επιβάλλεται στο νου, με αποτέλεσμα να αρχίζει μια διαδικασία απαλλαγής της από την εξουσία του και η επιτάχυνση της επιστροφής τής ψυχής στο Βασίλειο του Πατέρα. Είναι τότε που λέμε ότι ο άνθρωπος παύει να λειτουργεί με τον "Κατώτερο νου" και αρχίζει να λειτουργεί με τον "Ανώτερο νου" που είναι αυτός που θα βοηθήσει την ψυχή στο ταξίδι της προς τη Θέωση.

Λειτουργίες του Νου

Το κομπιούτερ "Νους", αν και δρα με αυτοτέλεια, δεν παύει να είναι ένα περιφερικό κομπιούτερ, που δίνει τις πληροφορίες του σε κάποιο κεντρικό κομπιούτερ που είναι η ψυχή, η οποία ψυχή λαμβάνει γνώση των πάντων και τα πάντα έχουν επίπτωση σ' αυτή. Όταν κατά τη διαδικασία επιστροφής της ψυχής στο Βασίλειο του

Πατέρα, η ψυχή εγκαταλείψει δια παντός το νου στο σημείο από το οποίο κάποτε τον πήρε, στο Νοητικό Επίπεδο, ο νους σαν άχρηστος πια, θα διαλυθεί στα εξ ων συνετέθη και θα ξαναγίνει Αιτιατή ή Νοητική ύλη ή σάτβα *(Σανσκ.)*, ενώ όλες οι "δισκέτες" με τις πληροφορίες που έχει καταγράψει ο κάθε ατομικός νους όλων των ανθρώπων όλες τις εποχές, στις πολλαπλές τους ενσαρκώσεις, ταξινομούνται με τη μορφή νοητικών αρχείων στο Αιτιατό Επίπεδο, και αυτά τα αρχεία ονομάστηκαν από την Έλενα Μπλαβάτσκυ "Ακκασικά Αρχεία". Για την ύπαρξή αυτών των αρχείων υπήρχαν βέβαια λεπτομερείς πληροφορίες πολλές χιλιετίες πριν την εποχή της ήδη από την εποχή των αρχαίων Ρίσσις.

Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι η πείρα που απέκτησαν οι νόες όλων μαζί των ανθρώπων, όλων των εποχών, από τότε που ο άνθρωπος πάτησε πάνω σε αυτή τη γη βρίσκεται αρχειοθετημένη στα Ακκασικά αρχεία. Έτσι το εργαλείο νους που δίνεται κάθε φορά, στην κάθε ψυχή που περνάει από το Αιτιατό ή Νοητικό επίπεδο με κατεύθυνση το Υλικό πεδίο, εμπεριέχει σε μορφή σπόρου στοιχεία από την πείρα του παρελθόντος.

Στα Ακκασικά αρχεία όμως υπάρχει καταχωρημένη και η πείρα χαμηλότερων μορφών ζωής και αυτή η πείρα εκδηλώνεται αργότερα στα ζώα σαν ένστικτο. Έτσι όταν γεννιέται ένα σπουργίτι, γνωρίζει ενστικτωδώς από τη γέννησή του να μη φοβάται το περιστέρι αλλά να φοβάται το γεράκι.

Σε κάθε άνθρωπο, ο νους του δρα αυτόματα και σύμφωνα με τον τρόπο που αυτός έχει καρμικά προγραμματιστεί ήδη από τη γέννηση του. Ο νους ενεργεί σύμφωνα με τις ροπές, με τις οποίες έχει έρθει σε αυτή την ενσάρκωση. Οι ροπές του νου είναι αυτό που λέμε "Φύση του ανθρώπου" και είναι αυτές που διαμορφώνουν κατά κύριο λόγο το χαρακτήρα και την ελεύθερή βούληση του ατόμου και με αυτά πορεύεται στη συγκεκριμένη του ενσάρκωση. Το περιβάλλον και γενικά οι συνθήκες μέσα στις οποίες γεννιέται και μεγαλώνει κανείς οπωσδήποτε παίζουν ρόλο στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του αλλά όχι τον πρωτεύοντα και τον καθοριστικό. Οι ροπές του νου, όπως μας βεβαιώνουν οι πνευματικοί Διδάσκαλοι, είναι το μόνο πράγμα που φέρνει μαζί του ο άνθρωπος σε κάθε νέα του ενσάρκωση. Τίποτε άλλο δεν τον συνοδεύει από προηγούμενες υπάρξεις του, αντίθετα με όσα λέγονται και θρυλούνται.

(Αν κάποιος είναι μουσικό ταλέντο δεν σημαίνει ότι σε κάποια προηγούμενη ζωή του ήταν κάποιος διακεκριμένος μουσικός. Το ταλέντο που έχει είναι ένα θείο δώρο που του δίνεται για να διευθετήσει όσο το δυνατό καλύτερα το κάρμα που του έχει δοθεί για διευθέτηση σε αυτή του την ενσάρκωση – pralabda karma).

Η φύση του ανθρώπου και επομένως και ο χαρακτήρας του δεν αλλάζουν εύκολα. *«Φύση μεταβαλείν ου ράδιον εστί»*. Όμως αυτό που είναι δύσκολο δεν είναι και αδύνατο και ακατόρθωτο. Η φύση του ανθρώπου αλλάζει σιγά σιγά με τις αποτυχίες και τα στραπάτσα της ζωής, με τις αρρώστιες και τις δυσκολίες που συναντάμε. Με την ωριμότητα και την πείρα που αποκτάει κανείς στη ζωή, όταν καταλάβει τη ματαιότητα του κόσμου και αντιληφθεί ποιος είναι ο προορισμός του πάνω στη γη, αρχίζει να γίνεται πιο γλυκύς και ήπιος, πιο ταπεινός και περισσότερο επιεικής για τους άλλους. Αλλάζει τις προτεραιότητές του στη ζωή και τότε οι ενέργειές του αρχίζουν

να εξυπηρετούν το σκοπό για τον οποίο ήρθε πάνω στη γη, που σύμφωνα με όλους τους αγίους, τους μύστες και τους Διδασκάλους είναι η Αυτογνωσία και η Θέωση.

Όσον αφορά στην αναφορά που έγινε για Ανώτερο και Κατώτερο νου, μπορεί να πει κανείς ότι ο Ανώτερος δέχεται τις παραινέσεις της ψυχής για ταπεινότητα, αγάπη και συγνώμη ενώ αντίθετα ο Κατώτερος νους προσκολλημένος στην ύλη (Σανσκ. μάγια) αναπτύσσει τη λαγνεία, την οργή, την απληστία, την προσκόλληση και τη ματαιοδοξία δηλαδή αυτά που ονομάζουμε ασθένειες του Νοητικού και που ο λαός τα αποκαλεί "Θανάσιμα αμαρτήματα".

Οι τρεις Νόμοι της Θεϊκής Δημιουργίας

Από τους μεγάλους μύστες και Διδασκάλους μαθαίνουμε ότι σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία έχουν θεσμοθετηθεί από το Δημιουργό, τρεις Θεμελιώδεις Νόμοι.

Πρώτος είναι ο ***"Νόμος ή οι Νόμοι της φύσης"***. Αυτοί είναι οι νόμοι που μαθαίνουμε στο σχολείο, στο μάθημα της φυσικής, της χημείας και της κοσμογραφίας. Είναι ο νόμος της βαρύτητας, της παγκοσμίου έλξεως, των αερίων, των ουρανίων σωμάτων κλπ. Οι νόμοι αυτοί είναι σε ισχύ μόνο στο Υλικό επίπεδο. Ίσχυαν, ισχύουν και θα εξακολουθούν να ισχύουν. Ο δεύτερος είναι ο ***"Νόμος του κάρμα ή νόμος της Δράσης και Αντίδρασης ή νόμος της Δίκαιης Ανταπόδοσης"*** που ισχύει στον Υλικό, τον Αστρικό και τον Αιτιατό κόσμο και ο τρίτος είναι ο ***"Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης"*** που ισχύει και διατηρεί σε ύπαρξη και λειτουργία όλη τη Θεϊκή Δημιουργία και ισχύει σε όλα τα πνευματικά και στο Υλικό επίπεδο.

Σύμφωνα με τα πιο πάνω, στο Υλικό Επίπεδο έχουν ισχύ και οι τρεις αυτοί Νόμοι. Στο Αστρικό και στο Αιτιατό Επίπεδο ισχύουν μόνο οι δύο τελευταίοι ενώ στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα βρίσκεται σε ισχύ μόνο ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης.

Ιδιαίτερη σημασία έχει ότι κάθε ένας από αυτούς τους Νόμους είναι ανώτερος και μπορεί κατισχύσει και να καταλύσει τον προηγούμενο. Έτσι ο Νόμος του Κάρμα είναι ανώτερος και μπορεί να καταλύσει τους φυσικούς Νόμους, όπως και ο Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης μπορεί να καταλύσει και να κατισχύσει και των Φυσικών Νόμων αλλά και του Νόμου του Κάρμα.

Ο Νόμος, της Αγάπης ή της Θείας Χάρης, ενεργοποιείται με δύο τρόπους, με την πίστη και την προσευχή και είναι αυτός που εξηγεί και το πως πραγματοποιούνται τα θαύματα, όπως θα δούμε πιο κάτω.

***Ο Νόμος του Κάρμα:**

Ο Νόμος αυτός ορίζει ότι στα τρία χαμηλότερα επίπεδα της Δημιουργίας, τον Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό κόσμο, όπου το ποσοστό της ύλης είναι μεγαλύτερο από αυτό του πνεύματος, για κάθε δράση μέσα σε αυτές τις περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας στις οποίες ισχύει ο δυισμός, δημιουργείται και μια αντίδραση, η οποία καταγράφεται σαν μία "εντύπωση" και καταχωρείται και αποθηκεύεται στην Καρμική Αποθήκη, που όπως ήδη έχει αναφερθεί βρίσκεται στο Αιτιατό μέρος του νου. Αυτή η

συσσώρευση εντυπώσεων που διαρκώς συνεχίζεται όλες τις μέρες και όλα τα χρόνια έχει σαν αποτέλεσμα να επιβαρύνεται όλο και περισσότερο με εντυπώσεις το Αιτιατό μέρος του νου και έτσι το βάρος από το Νοητικό κάλυμμα ή νους, που περιβάλλει την ψυχή να γίνεται όλο και βαρύτερο, όλο και πιο δυσβάστακτο για την ψυχή.

Σύμφωνα με αυτό το νόμο της Θεϊκής Δημιουργίας, τον Καρμικό Νόμο, που ισχύει στους τρεις κατώτερους κόσμους, που είναι μια περιοχή **δυισμού,** για κάθε θετική ή αρνητική σκέψη, λόγο ή πράξη που θα κάνει ο άνθρωπος, θα πρέπει να υπάρξει μια ανάλογη δίκαιη ανταπόκριση, προκειμένου κάποτε να αποσβεστεί η αρχική εντύπωση από την καλή ή κακή πράξη, λόγο και σκέψη που έχει αποθηκευτεί στην Καρμική αποθήκη του Αιτιατού σώματος. Για κάθε καλή πράξη θα υπάρξει μια ανταμοιβή και για κάθε κακή, μια τιμωρία. Έτσι με την ισχύ αυτού του νόμου, η ψυχή αιχμαλωτίζεται μέσα στον “Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων”, έρχεται και ξαναέρχεται στο Υλικό, το Αστρικό και το Αιτιατό Επίπεδο στα οποία ισχύει ο Νόμος του Κάρμα, μέχρι να εξαντληθεί κάθε ίχνος αντίδρασης σε δράσεις του παρελθόντος. Τότε η ψυχή παύει να επανενσαρκώνεται, με αποτέλεσμα να αποκτά αυτό που ονομάζουν οι Πνευματικοί Διδάσκαλοι «Σωτηρία».

Όταν αποκτήσει Σωτηρία η ψυχή, αφήνει σώμα και νου που αποτελούν τα κατώτερα περιβλήματά της και αρχίζει να οδεύει προς τα ανώτατα Πνευματικά επίπεδα, εκεί όπου υπάρχει καθαρό Πνεύμα και δεν υπάρχει δυισμός, εκεί όπου δεν υπάρχει καλό και κακό αλλά βασιλεύει μόνο η αγάπη, εκεί που βασιλεύει μόνο ο Νόμος της Αγάπης και που είναι ο τόπος καταγωγής της ψυχής. Το Βασίλειο των Ουρανών, εις το οποίο λέγεται ότι η φιλόστοργη «Αγκαλιά του Θεού Πατέρα» με λαχτάρα περιμένει τις ψυχές να επιστρέψουν.

“Σωτηρία της ψυχής” στο μυστικισμό θεωρείται και ονομάζεται η απελευθέρωση της ψυχής από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων. Η απεκδυσή της από το Υλικό, το Αστρικό και Νοητικό της περίβλημα ή σώμα.

Από τα παραπάνω διαφαίνεται πως για κάθε πόνο, κάθε θλίψη και κάθε ασθένεια δεν είναι ο Θεός που τιμωρεί τον άνθρωπο αλλά εμείς υφιστάμεθα τα αποτελέσματα των καλών ή κακών πράξεων, λόγων και σκέψεών μας, όταν παραβαίνουμε τους νόμους που έχει θεσμοθετήσει σε κάθε επίπεδο της Δημιουργίας αυτή η Νομοτέλεια που ονομάζουμε Θεό Πατέρα. Κρινόμαστε από τον Καρμικό νόμο και πληρώνουμε ή αμειβόμαστε για τις πράξεις, τα λόγια και τις σκέψεις μας, γιατί έτσι έχει θεσμοθετηθεί να λειτουργεί αυτός ο Νόμος από τον Δημιουργό.

Αν ακουμπήσουμε μια αναμένη σόμπα και καούμε, δεν είναι ότι ο Θεός μας τιμωρεί αλλά ο πόνος προέρχεται από το γεγονός ότι παραβαίνουμε τους φυσικούς νόμους ηθελημένα ή αθέλητα. Αντίθετα, μας λένε οι άγιοι και οι μύστες, ο Θεός όχι μόνο δεν εκδικείται και δεν τιμωρεί αλλά αντίθετα από απέραντη Αγάπη και Ευσπλαχνία, στέλνει αποσταλμένους του, μύστες, αγίους, πνευματικούς δασκάλους και τελικά τον ίδιο τον Υιό του, προκειμένου να βοηθήσουν τις ψυχές να βγουν από τον Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων, να αποκτήσουν Σωτηρία και στη συνέχεια να φθάσουν στα επίπεδα της Αυτογνωσίας και της Θέωσης.

Όμως, κάτι που θεωρείται δεδομένο από τους μεγάλους Διδασκάλους είναι ότι ***οι ψυχές χωρίς την βοήθεια του Θεανθρώπου της κάθε εποχής δεν θα μπορούσαν***

ποτέ από μόνες τους να βρουν Σωτηρία. Δεν θα μπορούσαν ποτέ μόνες τους να απαλλαγούν από τις καρμικές τους υποχρεώσεις. Να διευθετήσουν το κάρμα που τις βαραίνει και που δημιούργησε ο νους που τις συνοδεύει.

Οι μεγάλοι μύστες και Διδάσκαλοι μας λένε ότι υπάρχουν τρία είδη κάρμα. Το πρώτο λέγεται sanchit karma ή αποθηκευμένο κάρμα. Αυτό είναι το κάρμα το οποίο έχει αθροιστεί μέσα στους αιώνες, κατά τη διάρκεια των πολλαπλών μας ενσαρκώσεων σε ανθρώπινα σώματα και που θα πρέπει να διευθετηθεί. Είναι αυτό το κάρμα για το οποίο η ψυχή έρχεται και ξαναέρχεται στο Υλικό Επίπεδο μέχρι να το εξαντλήσει. Το δεύτερο είδος κάρμα λέγεται pralabdh karma και είναι γνωστό σαν πεπρωμένο, μοίρα, κισμέτ, ριζικό, τύχη και ειμαρμένη. Το κάρμα αυτό είναι ένα μέρος από το αποθηκευμένο κάρμα, που κάθε φορά μας δίδεται για διευθέτηση σε κάθε μας συγκεκριμένη ενσάρκωση. Τέλος είναι το kriyaman karma. Το κάρμα αυτό είναι το “νέο κάρμα” που δημιουργούμε στη διάρκεια της κάθε ανθρώπινης ζωής μας και το οποίο, αν δεν διευθετηθεί στη συγκεκριμένη ζωή, θα προστεθεί στην αποθήκη του κάρμα, για να διευθετηθεί σε κάποια μελλοντική μας ενσάρκωση.

Αναφέρουμε ένα χονδροειδές θεωρητικό και μεταφορικό παράδειγμα: Αν κλέψουμε και μας πιάσουν, θα πάμε φυλακή και έτσι θα πληρώσουμε τίμημα για όλο ή για ένα μέρος αυτής της αρνητικής πράξης. Αν δεν μας πιάσουν και δεν τιμωρηθούμε, η αντίδραση της πράξης αυτής μπορεί να έρθει σ’αυτή τη ζωή και να έχουμε ένα ατύχημα ή μια ασθένεια ή να χάσουμε κάτι υλικό ή ακόμα μπορεί η εντύπωση της αρνητικής μας πράξης να αποθηκευθεί στην αποθήκη του κάρμα, σαν sanchit karma και η αντίδραση της σαν ένας αργοπορημένος λογαριασμός, να πληρωθεί σε μια μελλοντική μας ενσάρκωση.

Όπως υπάρχει ατομικό κάρμα για τον καθένα μας, υπάρχει και οικογενειακό κάρμα και ομαδικό κάρμα ενός κράτους, ή μίας φυλής, κλπ (π.χ. η γενοκτονία των Εβραίων στο Β. Παγκόσμιο πόλεμο και τόσα άλλα). Ακόμα υπάρχει και το Adi karma ή Πρωταρχικό κάρμα, που είναι η αιτία που οδηγεί τις ψυχές, που δεν έχουν ακόμα φιλοξενηθεί σε ανθρώπινο σώμα, στο να έρχονται και να ξανάρχονται πάνω στη γη σε κατώτερες μορφές ζωής, προκειμένου να εξελιχθεί ο νους τους. Αυτό το Adi κάρμα που έχουν τα ζώα, δεν έχουν την υποχρέωση να το διευθετήσουν, γιατί το Αιτιατό μέρος του νου τους δεν είναι ανεπτυγμένο και βρίσκεται ακόμα σε μορφή σπόρου και γι αυτό τα ζώα δεν έχουν επίγνωση αν μια πράξη τους είναι καλή ή κακή, αν βοηθάει την εξέλιξη της ψυχής τους ή την επιβραδύνει και ακόμα δεν γνωρίζουν την ύπαρξη και τη σχέση της ψυχής τους με τον Κύριο.

Στην πραγματικότητα το πως λειτουργεί ο Νόμος του κάρμα, όπως ήδη αναφέραμε, δεν είναι δυνατό να περιγραφεί. Περιγράψαμε μια αντανάκλαση, της αντανάκλασης, της αντανάκλασης της πραγματικότητας και το ίδιο ισχύει και για όλες μεταφυσικές έννοιες και πραγματικότητες. Οι Εσωτερικές αλήθειες δεν μπορούν να περιγραφούν με λόγια, μπορούν όμως να βιωθούν από τον αναζητητή, όταν αυτός ***στο Εσωτερικό του ταξίδι, κατά τη διάρκεια και μέσα από διαλογισμό, φθάσει στο σημείο να επικοινωνεί εσωτερικά με το Αιτιατό και με τα “πιο πάνω” από αυτό Επίπεδα .***

Μετά το φυσικό θάνατο του ανθρώπου, το πού θα πάει η ψυχή καθορίζεται από το κάρμα, όπως το κάρμα θα καθορίσει και το σώμα που θα πάρουμε στην επόμενη

ενσάρκωση (ωραίο, υγιές, αρτιμελές κλπ.). Ακόμα το πως θα ζήσουμε, ο τρόπος και ο χρόνος, η διάρκεια της ζωής που θα παραμείνουμε στη γη, ο γάμος μας, τα παιδιά, η κοινωνική μας αναγνώριση, οι τίτλοι τιμής, ο πλούτος, τα χρήματα που θα αποκτήσουμε κλπ. Όλα αυτά είναι συνήθως προκαθορισμένα. Λέγεται οτι το 75% των γεγονότων της ζωής μας είναι προκαθορισμένο και είναι αυτό που μας δίνεται σαν αντίδραση προηγουμένων πράξεών μας και που ονομάζουμε Pralabdh karma. Μόνο το 25% του κάρμα κάθε μας ενσάρκωσης, διαμορφώνεται από εμάς, με τις ροπές του νου μας και με την ελεύθερή μας βούληση. Με αυτό το 25% όμως, έχουμε τη δυνατότητα σε αυτή μας τη ζωή, να διευθετήσουμε επωφελώς το Pralabdh karma που μας έχει δοθεί και ακόμα με αυτό το 25% έχουμε τη δυνατότητα να μη δημιουργήσουμε νέο Kriyaman karma αλλά ακόμα και να αλλάξουμε και το ήδη προκαθορισμένο Pralabdh karma. Αυτό μπορούμε να το επιτύχουμε με ένα από τα μέγιστα δώρα που μας έχει δώσει ο Δημιουργός, με τη δύναμη της προσευχής μας, με την εσωστροφή και το διαλογισμό, έννοιες στη βάση τους, ταυτόσημες.

Οι μεγάλοι μύστες μας λένε οτι όσο ζούμε κάνουμε κάρμα καλό ή κακό. Ακόμα και την ώρα του ύπνου κάνουμε Αστρικό κάρμα, το οποίο και αυτό θα πρέπει να διευθετηθεί. Η μόνη ώρα που δεν κάνουμε karma, μας λένε, είναι η ώρα του διαλογισμού μας, οπότε οχι μόνο δεν κάνουμε νέο kriyaman karma αλλά διευθετούμε και μέρος από pralabdh karma και αυτό γιατί τότε έχουμε την προσοχή μας ***(προσοχή είναι η εξωτερική έκφραση της ψυχής, είναι η ίδια η ψυχή),*** στραμμένη και συντονισμένη με το Θεό.

Ο Krishna περιέγραψε το θετικό και το αρνητικό κάρμα, σα βαριές αλυσίδες που κρατάνε την ψυχή δέσμια μέσα στα κατώτερα Επίπεδα της Δημιουργίας. Η διαφορά έλεγε, είναι ότι πρόκειται για χρυσές και για σιδερένιες αλυσίδες, που δεν παύουν όμως να είναι αλυσίδες που μας δένουν στον «Τροχό των γεννήσεων και των Θανάτων». Για κάθε καλό αλλά και για κάθε κακό, δημιουργούμε αντίστοιχα καλό ή κακό κάρμα, με συνέπεια να πρέπει να ξανάρθουμε στη γη ώστε να υποστούμε την αντίδραση και τις συνέπειες των καλών ή των κακών πράξεων, λόγων και σκέψεών μας. Και τότε ανάλογα θα απολαύσουμε ή θα δυστυχήσουμε σε αυτή μας τη ζωή ή σε κάποια μελλοντική. Όταν οι ψυχή απαλλαγεί από το βάρος αυτών των αλυσίδων θα είναι ελαφριά και ελεύθερη και θα μπορεί να ανυψωθεί από τα κατώτερα στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα, στο δρόμο της για τη Θέωση.

(Υπενθυμίζουμε ότι οι πιο πάνω περιγραφές είναι πάντα παραστατικές μεταφορές μιας κάποιας πραγματικότητας για να σχηματίσουμε μια κάποια στοιχειώδη γνώση της πραγματικότητας ώστε κάπως να ικανοποιηθεί ο νους μας. Την πραγματική γνώση αποκτούμε μόνο όταν βιώσουμε μέσα από διαλογισμό τις εσωτερικές πραγματικότητες).

Πολλοί έχουν τη λαθεμένη εντύπωση ότι η φιλοσοφία του κάρμα είναι μοιρολατρία και αποδίδουν σ’αυτή τα πολλά κακά της κοινωνικής ζωής στην Ανατολή. Αυτό είναι μεγάλο λάθος, γιατί αντίθετα, η αποδοχή αυτού του νόμου είναι η απόλυτη άρνηση της μοιρολατρίας, στο μέτρο που καταργεί το «τυχαίο» και το «πιθανό».

Ο παγκόσμιος χαρακτήρας του Καρμικού Νόμου είναι από τους παράγοντες που συντελούν στη φυσική ενότητα όλων των ζωντανών όντων. Άνθρωποι και ζώα αποτελούν μία μεγάλη οικογένεια που η ιστορία της είναι περίπλοκη και το κάρμα

της αχώριστο και αυτή είναι η αιτία που οι άνθρωποι δεν πρέπει να σκοτώνουν, να κακομεταχειρίζονται και ακόμα να τρώνε τα ζώα. Το κάρμα είναι ένας νόμος παγκόσμιος και περιλαμβάνει κάθε μονάδα ζωής μέσα στις αναρίθμητες περιοχές του σύμπαντος. Ισχύει για κάθε οργανισμό και για κάθε υπαρκτό πράγμα, από τον κόκκο της άμμου ως τα αστέρια του Γαλαξία και εξίσου δίκαια και αδυσώπητα κυβερνάει τόσο το φυτικό και το ζωικό βασίλειο όσο και το ανθρώπινο γένος. ***Το κάρμα στον άνθρωπο δημιουργείται από τις δραστηριότητες του νου του και αποτελεί την αιτία που η ψυχή ενσαρκώνεται, φεύγει και ξαναενσαρκώνεται στο Υλικό επίπεδο.***

Οι μεγάλοι μύστες μας λένε ακόμα οτι χωρίς βοήθεια, η ψυχή από μόνη της δεν μπορεί να απαλλαγεί από τις συνέπειες του Νόμου του κάρμα. Δεν μπορεί να διευθετήσει τελείως τις καρμικές της υποχρεώσεις και να βγει από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων. Χρειάζεται βοήθεια, χρειάζεται τη Θεία Χάρη για να συνεχίσει το ταξίδι της προς την Αυτογνωσία και τη Θέωση, που σημαίνει την επιστροφή και επανένωσή της με το Θεό Πατέρα της.

Όλοι οι Άγιοι και οι μεγάλοι μύστες μας πληροφορούν οτι μόνο ο Θεάνθρωπος σε όλες τις εποχές, έχει τη Δύναμη και την Εξουσία, ώστε τις ψυχές που ευλογούνται με Θεία Χάρη από τον Πατέρα, να μαθητεύσουν στα πόδια του και εκείνος να τις βγάλει μέσα από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων και να τις οδηγήσει πίσω στον Πατέρα. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, ο μεγάλος αυτός μύστης, μας αναφέρει ξεκάθαρα τα λόγια του Χριστού: (ιδ:6)

«Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι' εμού». Ακόμα *(στ:44-65)* ***«Ουδείς δύναται να έλθη προς εμέ εάν δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με»...» Πας λοιπόν όστις ακούση παρά του Πατρός και μάθει, έρχεται προς εμέ» ... «Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ εάν δεν είναι δεδομένον εις αυτόν υπό του Πατρός μου».*** *(Χωρίς τη Χάρη του Πατέρα).* Αλλά και στον Ματθαίο διαβάζουμε *(ια:27)* ***«Πάντα παρεδόθησαν εις εμέ από του Πατρός μου και ουδείς γιγνώσκει τον Υιόν ειμή ο Πατήρ, ουδέ τον Πατέρα γιγνώσκει τις ειμή ο Υιός και εις όντινα θέλη ο Υιός να αποκαλύψει Αυτόν»***. Τα εδάφια αυτά της Βίβλου μας λένε ότι ακριβώς και οι μέγιστοι Πνευματικοί Διδάσκαλοι έλεγαν πολλά χρόνια ακόμα και πριν την έλευση του Ιησού, ότι: ***«Για να φθάσει κάποιος στη Θέωση πρέπει να οδηγηθεί από την Θεάνθρωπο δύναμη σε κάθε εποχή. Αλλά και το να συναντήσει κανείς το Θεάνθρωπο είναι θέμα Θείας Χάρης».***

Εδώ γεννάται το μεγάλο ερώτημα *«εμείς οι άνθρωποι της κάθε εποχής, τί πρέπει να κάνουμε για τον υπέρτατο σκοπό και λόγο ύπαρξής μας πάνω σε αυτή τη γη, που είναι η Θέωση»;* Η απάντηση έρχεται και πάλι από τους Πνευματικούς Διδασκάλους, τους άγιους και τους μύστες όλων των εποχών, μέσα από τις μυστικιστικές παραδόσεις. Πρέπει, μας λένε, ***«να προσελκύσουμε τη Θεία Χάρη ώστε ο Πατέρας να μας οδηγήσει στον Υιό, που σημαίνει το Θεάνθρωπο της κάθε εποχής και εκείνος με τη σειρά του να μας δείξει τον τρόπο και το Δρόμο που οδηγεί στο Βασίλειο των Ουρανών, στον Οίκο του Πατρός, εκεί που η ψυχή αποκτάει τη Θέωση».***

Πως όμως μπορούμε να προσελκύσουμε τη Θεία Χάρη;

Για να εξασφαλίσουμε τη Θεία Χάρη, μας λένε οι μεγάλοι Διδάσκαλοι πρέπει να αναπτύξουμε την Αγάπη. Τη μυστικιστική Αγάπη, αυτή την Αγάπη που χαρακτηρίζεται από ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία. *(Προσφορά ο Πατέρας, ευσπλαχία και θυσία ο Υιός).* Για αυτή την Αγάπη που μίλησε ο Ιησούς στην Κοιλάδα των Κέδρων και είπε όπως διαβάζουμε στον Ιωάννη στους μαθητές του: ***«Μεγαλητέραν ταύτης αγάπη δεν έχει ουδείς του να βάλει την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του … Σεις είσθε οι φίλοι μου»*** (Ιωαν: ιε13)

Και εδώ είναι το τελικό ερώτημα, το ερώτημα των ερωτημάτων. «Πως μπορούμε να αποκτήσουμε αυτή την αγάπη καθώς η αγάπη δεν είναι εμπόρευμα για να το αποκτήσει κανείς με κάποιο κοινό τρόπο»;

Οι Διδάσκαλοι μας λένε ότι η Αγάπη, η μυστικιστική ή Χριστιανική σύμφωνα με τις παραδόσεις μας Αγάπη, μπορεί να μας πλημμυρίσει όπως το νερό τα συγκοινωνούντα δοχεία, όταν εμείς έρθουμε σε επαφή με την Πηγή της Αγάπης πάνω στη γη, δηλαδή όταν μαθητεύσουμε στα πόδια του Θεανθρώπου της εποχής μας.

Και ποιες είναι οι προϋποθέσεις για να τον συναντήσουμε και να μαθητεύσουμε στα πόδια του;
Η προϋπόθεση είναι μια: Η Χάρη του Θεού.
Και πως μπορούμε να εξασφαλίσουμε αυτή τη Χάρη Θεού;
Και εδώ πάλι μας δίνουν την απάντηση οι Άγιοι και οι μύστες.
Μας λένε: ***«Με το να διάγουμε μια αγνή ζωή και με προσευχή, εσωστροφή και να Του ζητήσουμε να μας δείξει τον Δρόμο».*** Λέγεται ότι σ'αυτή την παράκληση ο Πατέρας είναι πολύ ευήκοος. Ο Ιησούς έλεγε πως, ***«Αν ένα παιδί ζητήσει από τον πατέρα του ψωμί, ο πατέρας θα του δώσει, πέτρες; Ψωμί θα του δώσει. Πολύ περισσότερο, έλεγε, ο Επουράνιος Πατέρας θα δώσει στα παιδιά Του ότι και αν του ζητήσουνε και κυρίως τη Χάρη Του».***

Στην Ινδία λένε πως ο Θεός ακούει και ανταποκρίνεται περισσότερο στη φωνή του μυρμηγκιού όταν αυτή βγαίνει από τα βάθη της καρδιάς του παρά στην κλαγγή ενός ελέφαντα.

Με αυτή την παράκληση που ζητάμε τη Θεία Χάρη, ο Πατέρας θα μας οδηγήσει στα πόδια του Υιού και εκείνος με τη σειρά του, στην αρχή θα μας διδάξει στο φυσικό πεδίο και αργότερα θα μας κατευθύνει σαν Παράκλητος (εσωτερικός Διδάσκαλος) στα Εσωτερικά επίπεδα, μέχρι να καταλήξουμε στην Αγκαλιά του Πατέρα, στη Θέωση.

Αυτό θα συμβεί με όλες τις ψυχές, με όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα αν σήμερα είναι καλοί ή κακοί, Χριστιανοί ή Εθνικοί και σε κάποια άλλη ενσάρκωση γεννηθούν Μουσουλμάνοι ή Ινδουιστές. Αντίθετες αντιλήψεις ότι τάχα μόνο οι Χριστιανοί ή μόνο οι Βουδιστές ή μόνο οι Σιχ θα σωθούν, ενώ οι άλλοι, οι άπιστοι θα χαθούν, δεν πείθουν κανένα γι' αυτό και έχουν απαξιωθεί τα διάφορα ιερατεία, οι απανταχού θεολόγοι και οι λαλίστατοι ιεροκήρυκες. Ο Θεός είναι Πατέρας όλων και των καλών και των κακών παιδιών Του. Όλοι είμαστε στη διαδικασία της εξέλιξης. Όλοι είχαμε ένα κακό παρελθόν και όλοι με την εξέλιξη του νου μας θα έχουμε ένα λαμπρό μέλλον. Δεν πρέπει να έχουμε προκαταλήψεις για τα θρησκεύματα, το χρώμα του δέρματος και την κοινωνική θέση των αδελφών μας. Υπάρχουν άτομα που δηλώνουν άθεοι και που όμως η αγνότητα της ζωής τους και η αγάπη τους για όλη τη

Δημιουργία, τούς φέρνει πιο κοντά στο Θεό απ' όσο βρίσκονται πολλοί πάπες και πατριάρχες. Και αυτό είναι κάτι γνωστό σε όλους μας.

***<u>Ο «Νόμος της Αγάπης» ή της «Θείας Χάρης</u>.**

Ο νόμος αυτός που μπορεί να καταλύσει και τους φυσικούς και τους καρμικούς νόμους, ενεργοποιείται με την **πίστη** και την **προσευχή** και είναι ο νόμος που εξηγεί το πως επιτελούνται τα θαύματα.

Αναφέρουμε δύο παραδείγματα:

Πριν λίγα χρόνια, ο τότε πρωθυπουργός της Τουρκίας Μεντερές ταξίδευε στην Αγγλία. Στο αεροδρόμιο του Λονδίνου, δεν άνοιξαν οι ρόδες του αεροπλάνου και τότε καθώς αυτό ανώμαλα προσγειώθηκε, κόπηκε το ουραίο του τμήμα το οποίο στροβιλίστηκε και μετά από λίγο ακινητοποιήθηκε. Το μπροστινό μέρος του αεροπλάνου με την ορμή που είχε, κάπου προσέκρουσε και αναφλέχθηκε. Σκοτώθηκαν όλοι οι επιβάτες και το πλήρωμα εκτός από τον Μεντερές που την ώρα της προσγείωσης αντί να βρίσκεται στη θέση του, παράτυπα βρισκόταν στην τουαλέτα στο ουραίο τμήμα του αεροπλάνου. Σώθηκε μεν από το ατύχημα αλλά έχασε τη ζωή του στην κρεμάλα δέκα χρόνια αργότερα στην Άγκυρα. Στη περίπτωση αυτή φαίνεται ότι, κατίσχυσε ο Νόμος του κάρμα του Φυσικού νόμου και ο άνθρωπος αυτός σώθηκε μεν από το αεροπορικό ατύχημα αλλά ήταν προκαθορισμένο να χάσει τη ζωή του αργότερα και με διαφορετικό τρόπο.

Το δεύτερο παράδειγμα είναι αυτών που πάνε κάθε χρόνο στην Τήνο και παρακαλούν για τον άνθρωπό τους ή για κάτι άλλο. Το θαύμα και γίνονται κάθε χρόνο πολλά θαύματα, θα γίνει σε κάθε περίπτωση που η πίστη και η προσευχή, (δύο περίπου συνώνυμες και συμπληρωματικές έννοιες), ενεργοποιήσουν το νόμο της Θείας Χάρης και αυτός κατισχύσει του Φυσικού και του Καρμικού νόμου, που έχει καθορίσει ώστε κάποιος να υποφέρει από μια ασθένεια ή να ταλαιπωρείται από κάτι άλλο.

Ο Νόμος της Θείας Χάρης μπορεί να ενεργοποιηθεί από τον καθένα από μας φθάνει να έχουμε την ανάλογη πίστη.

Όταν ένας Θεάνθρωπος λέγει ότι ***«η πίστη μπορεί να κουνήσει βουνά»,*** αυτό είναι αλήθεια γιατί ένας Θεάνθρωπος δεν λέει ούτε ψέματα ούτε μισές αλήθειες αλλά αυτό που λέει το εννοεί.

Εξήγηση της Μετενσάρκωσης

Για να αντιληφθούμε γιατί γίνεται η μετενσάρκωση ή μάλλον για να αποκτήσουμε μια κάποια ιδέα τού γιατί γίνεται η μετενσάρκωση, οι πνευματικοί Διδάσκαλοι μεταφορικά πάντα και σαν μια αντανάκλαση της πραγματικότητας, καθώς η ίδια η πραγματικότητα είναι ασύλληπτη από την ανθρώπινη διάνοια, μας λένε τα εξής:

Κατά τη διάρκεια της καθόδου των ψυχών από την "Περιοχή του καθαρού πνεύματος" στην οποία δημιουργήθηκαν και ενώ αυτές κατευθυνόταν προς τον Υλικό κόσμο σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο, τους δόθηκε αρχικά το Υπεραιτιατό σώμα, αργότερα το Αιτιατό ή Νοητικό, στη συνέχεια το Αστρικό και τέλος το Υλικό σώμα ή κάλυμμα. Τα σώματα αυτά *(Σανσκ: koshas)* ή όπως αλλιώς μπορεί να τα αποκαλέσει κανείς, δεν είναι παρά φορείς και εργαλεία που χρησιμοποιεί η ψυχή, στο ταξίδι που την έστειλε να πραγματοποιήσει ο Θεός Πατέρας, για κάποιο άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο.

Τα σώματα αυτά και κυρίως το Νοητικό σώμα, ο Νους δηλαδή, δόθηκαν στη ψυχή σε μία αρχέτυπη μορφή, σε μία "μορφή σπόρου" που θα πρέπει η ίδια η ψυχή να αναπτύξει έτσι, ώστε αργότερα όταν ωριμάσει αυτό ο σπόρος, σαν Ανώτερος νους, να μπορέσει να την βοηθήσει να ολοκληρώσει το ταξίδι της επιστροφής της, για την απόκτηση της Θέωσης. Έτσι, όπως η ψυχή δίνει ζωή, συνειδητότητα και ικανότητα λειτουργίας στο **υλικό μας σώμα** προκειμένου μέσα από αυτό η ψυχή να κάνει τη δουλειά που της έχει αναθέσει ο Πατέρας στο υλικό επίπεδο, έτσι με τον ίδιο τρόπο δίνει ζωή, συνειδητότητα και ικανότητα λειτουργίας και στο **νοητικό μας σώμα** ή νου. Και όπως το υλικό μας σώμα αναπτύσσεται με την πάροδο του χρόνου και από έμβρυο γίνεται ένας ώριμος ενήλικας, έτσι χρειάζεται να αναπτυχθεί και ο νους από την εμβρυική κατάσταση σπόρου στην οποία δίνεται στην ψυχή, κατά την πορεία της προς το Υλικό επίπεδο. Ο άωρος νους πρέπει μέσα από πολλές ενσαρκώσεις σε διάφορα σώματα, αρχικά ζώων και αργότερα ανθρώπων, να φθάσει στο σημείο να αποκτήσει την ικανότητα να υπηρετήσει την ψυχή.

Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν δέντρα στον Αμαζόνιο με δεκάδες μέτρα ύψος και δεκάδες τόνους βάρος. Αυτών των δέντρων η ύπαρξη, άρχισε κάποτε με τη μορφή ενός μικρού σπόρου. Το δέντρο ποτίζεται και τρέφεται από τη μάνα γη και φθάνει να γίνεται γίγαντας. Με παρόμοιο τρόπο και το γήινο μας σώμα, κάποτε υπήρξε το αποτέλεσμα σύντηξης δύο μικροσκοπικών κυττάρων τα οποία αφού ενώθηκαν πολλαπλασιάστηκαν. Παρόμοια και το νοητικό σώμα, ο νους δηλαδή, δίνεται στην ψυχή σε μορφή σπόρου και αυτή θα πρέπει να τον αναπτύξει και να τον γιγαντώσει ώστε να μπορέσει, ώριμος κάποτε, σαν Ανώτερος νους, να την βοηθήσει στο ταξίδι της.

Οι Διδάσκαλοι της Ανατολής λένε πως: ***«Οι ιδιότητες της ψυχής είναι Αγάπη, Σοφία, Δύναμη*** *και* ***Συνειδητότητα»*** και ακόμα πως: ***«Η ψυχή είναι οι ιδιότητές της και οι ιδιότητές της είναι η ψυχή, ακριβώς όπως το φως είναι τα χρώματα της ίριδας και τα χρώματα της ίριδας, είναι το φως».***

Έτσι η ψυχή με την έμφυτη **σοφία** της, φροντίζει ώστε τα καλύμματα που της έχουν δοθεί να αναπτυχθούν, με σκοπό κάποτε να γίνουν ικανά να την βοηθήσουν να επιστρέψει στην πατρίδα της. Σαν τον ναυαγό, φτιάχνει μία κατάλληλη βάρκα, *(Ανώτερος νους),* για να μπορέσει με αυτή να βγει στο πέλαγος και κάποιος καλός καπετάνιος να την πάρει και να την οδηγήσει πίσω στην πατρίδα της. Αυτός ο καπετάνιος είναι ο Θεάνθρωπος κάθε εποχής, που είναι και ο μόνος εντεταλμένος, εξουσιοδοτημένος και ικανός να οδηγήσει όλες τις ψυχές, όλες τις εποχές, πίσω στην Αγκαλιά του Πατέρα. ***« … Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς***

έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι'εμού. Εάν γνωρίσετε εμέ και τον Πατέρα μου ηθέλετε γνωρίσει …» *(Ιωαν ιδ: 6-7)*

Το νου, όπως η μάνα θηλάζει το μωρό της ώστε με το γάλα της να το μεγαλώσει και να το κάνει ικανό να βγει στον κόσμο για να ζήσει, η ψυχή τον ανασταίνει και τον τρέφει με τη **συνειδητότητά** της. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, μας λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι ότι νους και ψυχή από τη στιγμή που έρχονται σε σχέση και επαφή, γίνονται αχώριστοι όπως αχώριστες είναι οι δύο όψεις ενός νομίσματος.

Στον άνθρωπο, ο σπόρος γίνεται έμβρυο και όταν το έμβρυο γεννηθεί και γίνει μωρό, δεν αντιδρά σε κανένα ερέθισμα, δεν μιλάει, δεν γελάει, δεν αναγνωρίζει κανέναν, έχει διαρκώς κλειστά τα μάτια και με το κλάμα του ζητάει μόνο τροφή, που η μητέρα τού την δίνει σε όσο το δυνατό μεγαλύτερη ποσότητα και καλύτερη ποιότητα, για το να μεγαλώσει. Με την πάροδο του χρόνου, το μωρό αναπτύσσεται και αναπτύσσονται και τα αντανακλαστικά του. Αρχίζει και αναγνωρίζει τη μητέρα και το περιβάλλον του και αργότερα αρχίζει να μιλάει και να συνεννοείται. Στη συνέχεια, όταν το παιδί μεγαλώσει και αποκτήσει ανεξαρτησία, αισθάνεται δυνατό και ενεργεί αυτόνομα και αυτεξούσια. Η μητέρα του που το αγαπάει, το στέλνει για να το εκπαιδεύσει στο δημοτικό, το γυμνάσιο, το λύκειο, το πανεπιστήμιο, στο γυμναστήριο, στο να μάθει γλώσσες, μουσική και κάποια τέχνη και όπου αλλού κρίνει σκόπιμο, προκειμένου να το αναπτύξει και να το κάνει ικανό να ζήσει και να σταδιοδρομήσει. Δεν του χαλάει κανένα χατίρι, πολλές φορές υποκύπτει στα νάζια και τις απαιτήσεις του και το ακολουθεί στις καλές ή κακές του πράξεις προσπαθώντας και κάνοντας το κάθε τι, με απέραντη υπομονή, με την πείρα, τη **σοφία** και τη **δύναμη** της αγάπης της να το στηρίξει. Η μάνα με την **αγάπη** της παρότι άγεται και φέρεται από το παιδί της, δεν παύει διαρκώς να το συμβουλεύει.

Το παιδί πολλές φορές μπορεί να ενεργεί με τρόπο αντίθετο από αυτόν που θέλει η μητέρα του και μπορεί να έρθει ακόμα και σε σύγκρουση με αυτήν. Κάποτε όμως με την ωριμότητα, αναπτύσσεται ο σεβασμός για τη μητέρα και ο άνθρωπος κάνει το κάθε τι για να την φροντίσει και ακόμα όταν αυτή γεράσει, την περιποιείται, δεν θέλει να την στενοχωρεί και την μεταφέρει όπου εκείνη θέλει. Βέβαια υπάρχουν και παιδιά ατίθασα που μπορεί να φθάσουν στο ακραίο σημείο ακόμα και να βλάψουν τη μητέρα τους με διαφόρους τρόπους, κυρίως όταν αποκτήσουν πάθη. Ας θεωρήσουμε όμως αυτά τα παιδιά που λέμε ότι έχουν αντικοινωνική συμπεριφορά, ότι είναι εξαιρέσεις.

Με τον ίδιο τρόπο που η μάνα μεγαλώνει το παιδί της και η ψυχή τρέφει με τη συνειδητότητά της, τον αρχικά σε "μορφή σπόρου" νου που της δίνεται **προκειμένου να τον αναπτύξει και να τον εκπαιδεύσει. Και καθώς ο νους είναι άρρηκτα ενωμένος μαζί της, τον περνάει μέσα από τα διάφορα βασίλεια ύπαρξης και μέσα από διάφορες μορφές ζωής για να πάρει εμπειρίες και να ωριμάσει**. Στην αρχή ο νους εμφανίζεται στο φυτικό και ζωικό βασίλειο σαν «τακτισμός». Τα φυτά σαν να έχουν κάποια λογική στρέφονται προς τον ήλιο για να πάρουν τη ζωογόνο του δύναμη και αυτό λέγεται φωτοτακτισμός. Τα σπερματοζωάρια κινούνται για να συναντήσουν και να γονιμοποιήσουν τα ωάρια σαν μια λογική να τα οδηγεί προς αυτά και αυτό το γεγονός που ονομάζεται χημειοτακτισμός κλπ. Παρατηρούμε

δηλαδή σα να υπάρχει ένα είδος λογικής που καθορίζει τα πιο πάνω φαινόμενα στις κατώτερες μορφές ζωής.

Αργότερα ο άωρος αλλά θαυμαστός νους λειτουργεί με ενστικτώδη τρόπο. Εμφανίζονται τα “ένστικτα”. Τα φύλλα κλείνουν και αιχμαλωτίζουν το έντομο, η γάτα τρώει τον πλακούντα της για να έχει γάλα, τα χελιδόνια γυρίζουν στις περσινές φωλιές τους κλπ.

Αργότερα ακόμα, ένας “Κατώτερος νους” αρχίζει και αναπτύσσεται στο ζωικό βασίλειο και όσο η ψυχή φιλοξενείται σε ανώτερες μορφές ζωής τόσο και ο νους παίρνει εμπειρίες και εμφανίζεται πιο αναπτυγμένος. Όταν κάποτε η ψυχή αρχίζει και φιλοξενείται στην ανθρώπινη μορφή, βλέπουμε όλο και περισσότερο να αναπτύσσεται ο “Κατώτερος νους”. Αυτός ο νους αρχικά οδηγεί τον πρωτόγονο άνθρωπο να συμπεριφέρεται με βία καθώς αυτό είχε μάθει να κάνει όταν η ψυχή με την οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένος και πριν να αρχίσει να ενσαρκώνεται σε ανθρώπινα σώματα, φιλοξενούταν σε σώματα αγρίων ζώων. Ο Κατώτερος νους οδηγεί τον πρωτόγονο άνθρωπο στο σημείο να χτυπάει με μια πέτρα το κεφάλι ενός άλλου πρωτόγονου για να του πάρει μια μπανάνα ή μια σύντροφο ή ένα αντικείμενο. Όμως καθώς η ψυχή συνεχίζει να τρέφει και να αναπτύσσει το νου με αγάπη και συνειδητότητα, ο ανθρώπινος νους αναπτύσσεται όλο και περισσότερο και με τον καιρό εξελίσσεται σε “Ανώτερο νου” οπότε με αυτόν ο άνθρωπος αρχίζει να μεταμορφώνεται σε ένα θείο ον. Αρχίζει να αγαπάει, να δημιουργεί οικογένεια και αργότερα να συμμετέχει σε κοινοβιακή ζωή και να την προστατεύει και να εργάζεται για το καλό του συνόλου. Με την πάροδο του χρόνου, μέσα από τις πολλαπλές ενσαρκώσεις και με τη συνεχή εξέλιξη του νου, ο άνθρωπος αρχίζει να λειτουργεί όλο και περισσότερο από το επίπεδο του Ανώτερου νου και αργότερα, από το επίπεδο της ψυχής.

Κατά τη διάρκεια της ενηλικίωσής του ο νους, συχνά αγνοεί την ψυχή που μάταια με τη φωνή της, αυτό που λέμε Συνείδηση, προσπαθεί να τον κατευθύνει και προβαίνει σε πράξεις αρνητικές, που οφείλονται στην προσκόλλησή του στις χαρές και τα ενδιαφέροντα του υλικού κυρίως κόσμου και που έχουν σαν αποτέλεσμα να δυσκολεύουν και να καθυστερούν το ταξίδι της ψυχής. Με τον καιρό όμως και με τις συνεχείς μετενσαρκώσεις ο νους μαθαίνει να λειτουργεί σε όλο και ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας και κάποτε φθάνει σε ένα σημείο ωριμότητας που πειθαρχεί στην ψυχή και σκοπός του γίνεται η υπηρεσία της. Σε αυτό το σημείο ωριμότητας ο νους αντιλαμβάνεται το κάλεσμα του Διδασκάλου και συνειδητοποιεί το καθήκον του να βοηθήσει την ψυχή στο ταξίδι της επιστροφής της.

Όμως από την εποχή της ενηλικίωσής του νου, που συμπίπτει με την αρχή της φιλοξενίας της ψυχής και του νου σε ανθρώπινα σώματα, οι δραστηριότητες του νου αρχίζουν να ελέγχονται και για κάθε δράση του, δημιουργείται βάση του Καρμικού νόμου που ισχύει στο Υλικό επίπεδο, κάποια αντίδραση. Κάθε αρνητική σκέψη, πράξη και λόγος για τα οποία είναι υπεύθυνος ο νους, τιμωρείται και αντίθετα κάθε καλό που ο νους υποκινεί, ανταμείβεται.

Όταν η ψυχή φύγει μέσα από τον Τροχό της Ζωής και των Θανάτων, ο νους σαν θνητός και παροδικός, θα διαλυθεί και θα επιστρέψει στην πατρίδα του ενώ οι δρα-

στηριότητές του σε κάθε ενσάρκωση, θα έχουν καταχωρηθεί σε ένα χώρο του Αιτιατού πεδίου που όπως ήδη αναφέρθηκε περιέχει τα Ακκασικά Αρχεία.

Όσο περισσότερο η συνειδητότητα λειτουργεί από το επίπεδο της ψυχής και όσο λιγότερο από το επίπεδο του νου, τόσο τα ενδιαφέροντα του νου αποκολλιούνται από τον υλικό κόσμο. Ελαττώνονται οι επιθυμίες και οι προσκολλήσεις του με αποτέλεσμα να εξελίσσεται σε μια ανώτερη συνειδητότητα και το Αστρικό σώμα του ανθρώπου, το σώμα των επιθυμιών όπως αλλιώς λέγεται να απαλλάσσεται από επιθυμίες. Όταν οι επιθυμίες που τις χαρακτηρίζει προσκόλληση ελαττωθούν, αρχίζει να ανατέλλει μια νέα επιθυμία στον άνθρωπο, η ένωσή του (της ψυχής του) με το Θείο.

Τα τρία Μέγιστα Δώρα του Θεού στον Άνθρωπο

Λέγεται ότι ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο και μόνο σε αυτόν, ανάμεσα στα 8,4 εκατομμύρια είδη ζωής που υπάρχουν, τρία μέγιστα δώρα, προκειμένου να τον βοηθήσει να επιστρέψει γρήγορα κοντά Του.

***Του έδωσε:* α)** Την Ελεύθερη βούληση και τη Διάκριση **β)** Τη Δύναμη της προσευχής του και **γ)** Τη συνεχή παρουσία του Υιού Του πάνω στη γη ώστε οι άνθρωποι να έχουν τη δυνατότητα για Σωτηρία, Αυτογνωσία και Θέωση στον περιορισμένο χρόνο ακόμα και μιας μόνο ενσάρκωσης, έστω και αν στο παρελθόν υπήρξαν οι πιο αμαρτωλοί.

Στη γλώσσα του μυστικισμού, όπως ήδη αναφέρθηκε, ***"Σωτηρία της ψυχής"*** σημαίνει την απαλλαγή της ψυχής από την υποχρέωση της διαρκούς επανόδου της σε μια νέα ενσάρκωση, μέσα στον Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων.

"Αυτογνωσία" είναι μια "υψηλή ψυχική εμπειρία" που δεν έχει σχέση με ανθρώπινες σκέψεις και διαπιστώσεις ούτε με αυτό που συνηθίζουμε να αποκαλούμε αυτογνωσία στην καθημερινότητά μας. Αυτογνωσία, στο μυστικισμό, ονομάζεται η άμεση εμπειρία που έχει η ψυχή όταν σε κάποιο σημείο της διαδρομής στο ταξίδι της επιστροφής της προς το Σατς Καντ αντιληφθεί τη θεία της υπόσταση. Συγκεκριμένα, η ψυχή αποκτάει Αυτογνωσία όταν αφήσει το νου στο Αιτιατό επίπεδο, (στο σημείο από όπου τον πήρε) και στη συνέχεια η ίδια αναδυθεί στο Υπεραιτιατό επίπεδο. Τότε αντιλαμβάνεται την πραγματική της ταυτότητα σαν ομοούσιας με το Θεό, σαν σταγόνας από τον άπειρο Ωκεανό της Θεότητας. Τότε, όχι έμμεσα όπως αντιλαμβανόταν στο παρελθόν με τη βοήθεια του νου που της είχε δοθεί, αλλά άμεσα, με τη σοφία που είναι μια έμφυτη ιδιότητά της, αντιλαμβάνεται και διαπιστώνει η ίδια ότι, αποτελεί ένα μέρος του Θεού, μια πνοή Του. Βιώνει η ψυχή οτι είναι μια σταγόνα από τον Ωκεανό της Θεότητας. Μία μονάδα συνειδητότητας, μέρος από την Πανσυνειδητότητα. Αυτή η εμπειρία της ψυχής ονομάζεται στο μυστικισμό Αυτογνωσία.

"Θέωση" είναι σύμφωνα με όλες τις θρησκείες και τις φιλοσοφίες, ο στόχος της ψυχής και ο προορισμός του ανθρώπου και σημαίνει, την επανένωση και ταύτιση της

ψυχής με το Δημιουργό. Οι λέξεις Yoga και Religion από το Λατινικό religio σημαίνουν επιστροφή και επανασύνδεση. Επανένωση της ψυχής με την Πηγή της.
Ο άνθρωπος είναι ευλογημένος από το Θεό και θεωρείται η κορωνίδα της Δημιουργίας Του, γιατί μόνο μέσα από την ανθρώπινη μορφή μπορεί μια ψυχή να αρχίσει το νομοτελειακό της ταξίδι για τη Θέωση, Είναι μεγάλη ευλογία για μια ψυχή να αρχίσει να φιλοξενείται σε ανθρώπινα σώματα και γι αυτό θα πρέπει να κάνουμε την καλύτερη δυνατή χρήση αυτής μας της ζωής, γιατί ποιος ξέρει πότε θα μας ξαναδοθεί μια νέα ανθρώπινη γέννηση.

Η ελεύθερη βούληση.

Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι μας λένε ότι ο άνθρωπος έχει προικιστεί από το Θεό με το δώρο να έχει ελεύθερη βούληση. Μπορεί το 75% των όσων συμβαίνουν στη ζωή μας να είναι καρμικά προκαθορισμένο αλλά το 25% γίνεται με την ελεύθερή μας βούληση και δημιουργεί αυτό που προαναφέραμε σαν kriyaman karma, που είναι το νέο κάρμα που δημιουργούμε σε αυτή μας την ενσάρκωση.

Στην ελεύθερή μας βούληση ποτέ δεν παρεμβαίνουν οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι και γι αυτό ποτέ δεν κάνουν θαύματα για να μας πείσουν και να μας προσηλυτίσουν στις διδασκαλίες τους, υποσχόμενοι μελλοντικά πνευματικά ή άλλα ανταλλάγματα και οφέλη!!

Αντίθετα μας λένε πως ο άνθρωπος με την ελεύθερή του βούληση θα πρέπει να αποφασίσει, εάν και πότε θα ακολουθήσει το πνευματικό Μονοπάτι, το δρόμο για τη Θέωση της ψυχής του και δεν θα πρέπει να τον πιέσει κανείς με βία ή να τον προσελκύσει με υποσχέσεις.

Στη Χριστιανική παράδοση υπάρχει μια διαστρέβλωση της πραγματικότητας, ηθελημένη ή μη εκ μέρους των θεολόγων και των ιερέων, ότι τάχα ο Ιησούς έκανε θαύματα για να πείσει τον κόσμο για την θειότητά του και για να τον ακολουθήσει. Αν ήταν έτσι, τι πιο λογικό θα ήταν, ο Ιησούς όταν του είπαν να κατέβει από το σταυρό ή λίγο πιο πριν, αντί να κουβαλάει το βαρύ σταυρό στον ώμο του, να τον βάλει να προχωράει μόνος του και ο Ίδιος ο Ιησούς, άνετος να τον ακολουθεί από πίσω. Τότε όλοι οι παρευρισκόμενοι και οι δεσμώτες του, θα έπεφταν στα γόνατα και θα τον προσκυνούσαν. Θεάνθρωπος ήταν και εξ ορισμού είχε τη δύναμη του *"Δεσμίειν και λύειν"* όχι μόνο στον Υλικό κόσμο αλλά και μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Μπορούσε αν ήθελε να κάνει το κάθε τι, για να πείσει τον κόσμο. Ποιος θα τον εμπόδιζε; Εδώ μάγοι και φακίρηδες για λίγες ρουπίες, στην Ινδία επιτελούν θαύματα και μπορούν να πείσουν για τις ικανότητές τους τον οποιονδήποτε, χωρίς βέβαια ποτέ να ισχυρίζονται ότι είναι άγιοι ή έστω και θεοσεβούμενοι. Πολύ περισσότερο ο Ίδιος ο Θεάνθρωπος μπορούσε να κάνει οτιδήποτε. Όμως ο Ιησούς δεν έκανε θαύματα για ***"το θεαθήναι"*** *και για να πείσει τον κόσμο* αλλά μόνο ***"ίνα οίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθηταί αυτού".*** Να δώσει δηλαδή στους μαθητές του το μάθημα της ανιδιοτελούς προσφοράς, που είναι ο πρώτος κανόνας στο μυστικισμό και ακόμα να τους μιλήσει για τη δύναμη της προσευχής και της πίστης. Συγχρόνως για να τους δώσει το έμπρακτο δίδαγμα της άδολης αγάπης προς τον πλησίον και ακόμα, να τους δείξει το μεγαλείο των Νόμων, τη δύναμη της προσευχής και της Χάρης του Θεού.

Απόδειξη αυτού είναι το γεγονός ότι μετά από όλα ανεξαιρέτως τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς, διαβάζουμε στα Ευαγγέλια ότι έλεγε σταθερά σε όλους τους ιαθέντες δύο πράγματα. ***«Η πίστη σου σε έσωσε»*** και ακόμα ***«Μη πείτε σε κανένα τίποτα».*** Δεν ήθελε να τον ακολουθήσει ο κόσμος γιατί έκανε θαύματα. Δεν είχε εγωισμό και οίηση. Ήταν η ενσάρκωση της Αγάπης και της ταπεινότητας.

Έτσι βλέπουμε στην περίπτωση της ανάστασης της κόρης του Ιαήρου, να βγάζει όλους τους παρευρισκόμενους έξω από το δωμάτιο, εκτός από τους μυημένους μαθητές του Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη, για να μην είναι κανείς αυτόπτης μάρτυς: ***«… ότε εξεβλήθη ο όχλος, εισελθών επίασε την χείρα αυτής και εσηκώθη το κοράσιον, προσέταξε δε τους γονείς αυτής εντόνως να μη είπωσι ουδέν εις ουδένα… να μη μάθει τούτο μηδείς»*** *(Μαρκ ε: 43*)

Σε άλλη περίπτωση: ***« …τότε ήγγισε τους οφθαλμούς αυτών λέγων … Κατά την <u>πίστη</u> σας ας γίνει εις εσάς … Και ηνοίχθησαν αυτών οι οφθαλμοί. Τότε προσέταξε αυτούς εντόνως ο Ιησούς … Προσέχετε ινα μη εξεύρη τούτο μηδείς … Αλλά εκείνοι εξελθόντες διαφήμισαν αυτόν εν όλη τη γη εκείνη».*** *(Ματθ.Θ:29-31)*

Ο Ιησούς δεν γύρευε ούτε αναγνώριση ούτε ακολούθους ούτε χειροκροτητές. Η Αποστολή του σαν θεανθρώπου ήταν, σε αντίθεση με τις διδαχές των ιερέων της εποχής εκείνης που ήταν ταυτισμένες με τις αρχές του Μωσαϊκού νόμου, να δώσει το μήνυμα της αγάπης, ανοιχτά πλέον και όχι μόνο σε ολίγους "εκλεκτούς" όπως έκαναν οι μύστες και οι άγιοι μέχρι εκείνη την εποχή. Να δώσει το μήνυμα σε πολλούς "κλητούς" και ακόμα το σπουδαιότερο, να οδηγήσει τις καθορισμένες ψυχές που του εμπιστεύθηκε ο Πατέρας, πίσω στο Βασίλειό Του. Δεν προσπαθούσε να πείσει η να παρασύρει με τη διδασκαλία του κανένα. Απλά η παρουσία Του, η ακτινοβολία Του, η διδασκαλία Του και η θεότητά Του, έκαναν τον κόσμο να πιστέψει σε αυτόν και το **αποτέλεσμα αυτής τους της πίστης ήταν το ότι οι ασθενείς ενεργοποιούσαν το Νόμο της Αγάπης ή της Θείας Χάρης,** που υπερίσχυε των καρμικών νόμων που τους είχε καθορίσει να γεννηθούν τυφλοί, νοητικά πάσχοντες κλπ. και θεραπευόντουσαν.

Όταν ένας Θεάνθρωπος λέει κάτι, το εννοεί. Όταν έλεγε «η πίστη σου σε έσωσε» και ότι «αν έχετε πίστη όση ένας κόκκος σιναπιού μπορείτε να κουνήσετε βουνά», αυτό είναι πραγματικότητα. Ένας Θεάνθρωπος δεν λέει ούτε ψέματα, ούτε υπερβολές ούτε μισές αλήθειες. Ότι λέει το εννοεί. Τώρα, αν οι ιερείς και οι θεολόγοι νομίζουν ότι ο Ιησούς έκανε θαύματα για να πείσει τον κόσμο να τον ακολουθήσει, αυτό με βάση τις διδασκαλίες των μεγάλων Διδασκάλων φαίνεται απόλυτα λανθασμένο, καθώς εκτός των άλλων, ίσως και το πιο σημαντικό, αν ο Ιησούς ήθελε να παρέμβει στην ελεύθερη βούληση των ανθρώπων και ήθελε να καταργήσει αυτό το δώρο που έδωσε ο Θεός Πατέρας στον άνθρωπο, τότε με ένα νεύμα του μπορούσε ο Ίδιος να κάνει όλους τους ανθρώπους Χριστιανούς, έστω και αν τότε δεν υπήρχε ακόμα η ονομασία Χριστιανισμός.

Ο Ιησούς δίδαξε έμπρακτα τις θείες αρετές στους "όχλους" εις δε τους βαπτισμένους (μυημένους) μαθητές Του, έδωσε επιπλέον την Εσωτερική διδασκαλία, που οδηγεί στη Θέωση. Ο Ιησούς μίλησε για την Αγάπη στο Θεό, για το ότι οι άνθρωποι είναι ψυχές φτιαγμένες από την ίδια ουσία του Θεού και έχουν και αυτές μέσα τους έμφυτη την

αγάπη και ακόμα πως ο δρόμος πίσω στο Θεό είναι μέσα από την Αγάπη. Μίλησε ακόμα για την πίστη και την προσευχή, πως είναι προϋποθέσεις και εργαλεία προκειμένου να ενεργοποιήσουμε το Νόμο της Θείας Χάρης και να επιτύχουμε το ανθρώπινο ιδανικό, τη Θέωση της ψυχής μας.

Έχουμε βέβαια την ατυχία να μη υπάρχουν στοιχεία από την Εσωτερική διδασκαλία του Ιησού αλλά όποιος το επιθυμήσει, μπορεί να την γνωρίσει και σήμερα και αύριο και πάντοτε μέσα από το διαλογισμό, με τις υποδείξεις και τη βοήθεια ενός κατάλληλου ειδήμονα.

Αυτή τη δυνατότητα του ανθρώπου να επιτύχει τη Θέωση ακόμα και μέσα σε μια του ενσάρκωση, την επιβεβαιώνει ο ίδιος ο Ιησούς λίγο πριν αφήσει το υλικό του σώμα όταν λέει σε ορισμένους μυημένους (μύηση = βάπτιση) μαθητές: ***«Είναι τινές των εδώ ισταμένων οίτινες δεν θέλουσι γευθεί (φυσικό) θάνατο πρωτού οίδωσι (βιώσουν) τον Υιό του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού (Αστρική του μορφή) και οίδωσι τη Βασιλεία του Θεού»*** *(Ματθ ιστ:28)*, που σημαίνει ότι: ***«Ορισμένοι από εσάς πριν να φύγουν από αυτή τη ζωή, θα έχουν επιτύχει τη Θέωση».***

Η Δύναμη της προσευχής.

« Πάντα όσα ζητήσετε εν τη προσευχή έχοντες πίστη θέλετε λάβει…» *(Μάρκ, ζ:33-37)*

Για την πίστη και την προσευχή που είναι έννοιες συνώνυμες ήδη μιλήσαμε, για το πώς μπορούν να καταλύσουν τους Καρμικούς Νόμους και τους Νόμους της Φύσης και ακόμα πως αυτοί που κατορθώνουν και ενεργοποιούν αυτό το νόμο, έχουν πάντα αποτελέσματα και έτσι εξηγούνται και τα θαύματα που γινόταν, γίνονται και θα εξακολουθούν να γίνονται στο διηνεκές όχι μόνο στην Τήνο αλλά και στο νου και στην ψυχή των ανθρώπων.

Η έννοια της “Μετάνοιας” σαν μέσου για τη Θεία συγνώμη, προϋποθέτει μεταμέλεια και συνειδητοποίηση ότι τα σφάλματά μας προέρχονται από τη προσπάθειά μας να ικανοποιήσουμε υλικές επιθυμίες για πράγματα στα οποία έχουμε προσκόλληση και ακόμα για την ικανοποίηση του νου, δηλαδή του εγωισμού μας. Η έννοια της μετάνοιας και της συγνώμης είναι συνυφασμένες με την προσευχή, η δύναμη της οποίας, έχει σαν αποτέλεσμα την ενεργοποίηση του Νόμου της Αγάπης ή της Θείας Χάρης, που καθιστά το κάθε τι δυνατό. ***Η μετάνοια δεν αποσκοπεί στην κατάργηση του Καρμικού νόμου αλλά στη βοήθεια και τη φώτιση του Κυρίου, ώστε να πάψουμε να δημιουργούμε αρνητικό κάρμα.***

Στην αρχαία ρήση ότι ***«Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον»,*** οι πνευματικοί Διδάσκαλοι απαντούν ότι: ***«Το πεπρωμένο φυγείν δυνατόν με τη δύναμη της προσευχής μας».***

Τέλος και το πιο σημαντικό, **το μυστικό των μυστικών** είναι ότι ο διαλογισμός στο Θείο Φως και το Θείο Ήχο ή Μουσική των Σφαιρών, είναι η μόνη πρακτική, ο μόνος δρόμος, που οδηγεί στη Θέωση. Δεν αρκεί η θεωρία για την αγάπη και οι καλές πράξεις που έλκουν τη Θεία Χάρη, χρειάζονται και οι πνευματικές ασκήσεις του διαλογισμού, δηλαδή η πρακτική εκ μέρους μας για να γνωρίσουμε τα μυστήρια του υπερπέραν και να πάρουμε την Εσωτερική διδασκαλία.

Με αυτό το διαλογισμό στο Θείο Ήχο και τη Μουσική των Σφαιρών, ο μυημένος μαθητής συναντάει Εσωτερικά τον Θεάνθρωπο στην Αστρική του μορφή, *(Τον Παράκλητο, όπως αυτός αναφέρεται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη)*, που του δίνει την “Εσωτερική διδασκαλία” και μέσα από τα εσωτερικά πνευματικά επίπεδα, τον οδηγεί μέχρι την Αγκαλιά του Πατέρα. Αυτός ο διαλογισμός αποτελεί την υπέρτατη μορφή προσευχής. Είναι μια προσευχή που δεν μιλάμε και δεν ζητάμε από το Θεό τίποτα αλλά αφήνουμε Εκείνον να μιλήσει στη καρδιά και στη Ψυχή μας. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να φθάσει κανείς στη Θέωση, παρά μόνον αυτός ο ένας και αυτόν όλοι οι άνθρωποι ακολούθησαν στο παρελθόν και θα ακολουθήσουν στο μέλλον γιατί όλες οι ψυχές είναι ίδιες Δεν υπάρχουν καλές και κακές ψυχές και δεν κάνει ο Θεός διάκριση στην Αγάπη Του γι’ αυτές.

Η Θέωση.

Όσον αφορά τη Θέωση, δηλαδή την επανένωση της ψυχής με την Υπερψυχή, με αυτό τον Ωκεανό της Πανσυνειδητότητας, οι μεγάλοι μύστες και Άγιοι μας λένε ότι προϋπόθεση γι’αυτή είναι η αγνή και απλή ζωή, η προσφορά όχι μόνο στον άνθρωπο αλλά και στα ζώα και στη φύση και ακόμα ο διαλογισμός, καθώς μόνο με Εσωτερική καθοδήγηση, μια ψυχή μπορεί να περάσει μέσα από όλα τα πνευματικά επίπεδα και να φθάσει τελικά στο Σατς Καντ. Μόνο το Εσωτερικό ή Μυστικιστικό Μονοπάτι οδηγεί στο Θεό. Δεν αρκούν οι επισκέψεις σε ιερούς τόπους, οι λειτουργίες, οι τελετουργίες, οι ιεροτελεστίες, τα ευχέλαια, τα καντήλια και τα λιβάνια. Όλα αυτά είναι καλά αλλά μπορούν να θεωρηθούν μόνο σαν προκαταρτικά στο να ελκύσουμε τη Θεία Χάρη, που τελικά θα μας οδηγήσει στα ιερά πόδια του Θεανθρώπου, ώστε εκείνος να μας συνοδεύσει στις Εσωτερικές πραγματικότητες και τελικά στη Θέωση. Αυτό ίσχυε, ισχύει και θα ισχύει όλες τις εποχές, για όλους τους ανθρώπους χωρίς εξαίρεση. Αν κάποιος έχει διαφορετική εντύπωση, είναι γιατί έχει άγνοια της πραγματικότητας γιατί δεν είχε ακόμα την τύχη να συναντήσει έναν πραγματικό ειδήμονα για να του δείξει το Δρόμο.

Λένε στην Ινδία ότι ***«όλοι οι άγιοι είχαν ένα παρελθόν και όλοι οι αμαρτωλοί έχουν ένα μέλλον»***. Όλοι οι άνθρωποι έχουν άγνοια για τις Εσωτερικές πραγματικότητες και γι’ αυτό μπορεί να λένε ότι θέλουν αλλά όλοι κάποτε θα τις γνωρίσουν από το στόμα κάποιου πνευματικού Διδασκάλου. Είναι μόνο ζήτημα χρόνου και Χάρης του Θεού.

Σαν ανακεφαλαίωση όσων ήδη αναφέραμε, μπορούμε να υπενθυμίσουμε πως:

«Εμείς, οι άνθρωποι, είμαστε αθάνατες ψυχές, που προορισμός και επιθυμία τους είναι η επιστροφή τους στην Αγκαλιά του Πατέρα τους. Κάποτε ο νους μας θα πάψει να έχει προσκολλήσεις και ενδιαφέροντα στους κατώτερους κόσμους και θα επιθυμήσει το Θεό. Αυτή η επιθυμία όταν συνοδευθεί και από τη δική μας προσπάθεια, θα ελκύσει τη Θεία Χάρη, που θα μας οδηγήσει στον Υιό και αυτός με τη σειρά του θα μας αποκαλύψει το δρόμο της επιστροφής μας στον Πατέρα». Αυτό ίσχυε, ισχύει και θα ισχύει “μέχρι τη συντέλεια του αιώνα”, μέχρι τη Θέωση όλων των ψυχών.

Αυτή η γνώση και η πρακτική για να αποκτήσουμε τη Θέωση, ονομάζεται μυστικισμός και η βάση του μυστικισμού στηρίζεται στη Δελφική παραίνεση *«Συν Αθηνά (Χάρη) και χείρα κίνει (προσπάθεια)».*

Ο μυστικισμός χαρακτηρίζεται από τρία στοιχεία που είναι: Δάσκαλος – Μαθητής – Διαλογισμός. Έτσι, αν θεωρήσουμε τους εαυτούς μας μαθητές με εσωτερικές ανησυχίες χρειαζόμαστε ένα αρμόδιο Διδάσκαλο, για να οδηγήσει την ψυχή μας στο πεπρωμένο της και ο μοναδικός από το Θεό εντεταλμένος, είναι ο Θεάνθρωπος της εποχής μας. Και εδώ προκύπτει ένα σπουδαίο ερώτημα: Υπάρχουν πολλοί Θεάνθρωποι; Όχι λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι, ο Υιός είναι Μονογενής…… Τότε;

Ο Θεάνθρωπος

Η ανεύρεση μέσα σε πετρώματα οστών, που με τη μέθοδο του ραδιενεργού άνθρακα και με άλλες πιο σύγχρονες μεθόδους βρέθηκε να είναι ηλικίας μερικών εκατομμυρίων ετών και στη συνέχεια με την αποκωδικοποίηση του ανθρώπινου γονιδιώματος, του DNA, οπότε καθορίστηκε ότι τα οστά αυτά ανήκαν σε ανθρώπους και όχι σε πιθήκους, ανθρωπίδες ή ανθρωποειδή, επιβεβαιωθήκαν οι δάσκαλοι της Ανατολής, ότι ο άνθρωπος δεν έχει ιστορία μόνο μερικών χιλιάδων ετών πάνω σε αυτή γη αλλά αρκετών εκατομμυρίων ετών και επομένως οι πληροφορίες που παίρνουμε μέσα από τις Εβραϊκές Γραφές για τον Αδάμ και την Εύα, έχουν ένα μάλλον αλληγορικό χαρακτήρα. Τα πορίσματα της σύγχρονης επιστήμης επιβεβαιώνουν τις πληροφορίες που μας έχουν δώσει μέσα στους αιώνες οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι της Ανατολής, για την παλαιότητα, την ιστορία και την εξέλιξη του κόσμου και δικαιολογούν τη λύσσα, με την οποία το Χριστιανικό ιερατείο του περασμένου αιώνα πολέμησε μετά μανίας τις σήμερα γενικά αποδεκτές θεωρίες του Δαρβίνου.

Οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι μας λένε ακόμα, ότι ο Ιησούς υπήρξε ο Θεάνθρωπος της εποχής του, και ότι η Θεϊκή του φύση και υπόσταση, προϋπήρξε του Ιησού, υπάρχει και θα εξακολουθεί να υπάρχει πάντοτε πάνω στη γη, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι, όπως και ο ίδιος ο Ιησούς φαίνεται να δηλώνει στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, όπως θα δούμε λίγο πιο κάτω.

Για μας τους Χριστιανούς ο Ιησούς ήταν ο μοναδικός Θεάνθρωπος, που με την παρουσία του ευλόγησε αυτή τη γη. Οι μέγιστοι όμως μύστες και άγιοι της Ανατολής σημειώνουν τα εξής:

«Θα ήταν αδιανόητο να δεχθούμε ότι ένας Πανάγαθος και Δίκαιος Πατέρας μέσα στα εκατομμύρια χρόνια ύπαρξης της Δημιουργίας Του, θα έστελνε στην Ιουδαία τον Υιό του μόλις πριν από 2.000 χρόνια, για να ευλογήσει και να διδάξει μια χούφτα Εβραίους, που στο τέλος τον σταύρωσαν ή θα έστελνε κάποιον άλλο, σε κάποια άλλη ευλογημένη κάστα ή φυλή, κάποια συγκεκριμένη εποχή και θα στερούσε από την ευλογία της παρουσίας του Υιού Του, όλα τα τρισεκατομμύρια των τρισεκατομμυρίων των ανθρώπων που πέρασαν και θα περάσουν πάνω από αυτή τη γη. Για

όλους αυτούς δεν υπήρξε φιλόστοργος Πατέρας; μας λένε. Δεν ενδιαφερόταν και δεν ενδιαφέρεται για όλα τα παιδιά του και μέσα στα εκατομμύρια χρόνια που πέρασαν, μόλις τώρα, πριν 2000 χρόνια, θυμήθηκε και ενδιαφέρθηκε μόνο για ορισμένα από αυτά; Τους άλλους, τους πολλούς, δεν τους αγαπούσε και δεν θα εξακολουθεί να τους αγαπάει;»

Ας εξετάσουμε όμως το θέμα αναλυτικότερα από τις δικές μας Χριστιανικές παραδόσεις. Όπως μάθαμε και στο σχολείο, λέγοντας "θεάνθρωπο" εννοούμε κάποιον που είναι "τέλειος Θεός" και συγχρόνως "τέλειος Άνθρωπος" ή ακριβέστερα έχει μία τέλεια ανθρώπινη υπόσταση και μία τέλεια Θεϊκή φύση.

Στην ανθρώπινη υπόσταση του Θεανθρώπου, τον Ιησού, αναφέρεται ο Ιωάννης στο πιο κάτω εδάφιο όταν λέει: *(Ιωα.:45)*

«…εκείνον τον οποίον έγραψεν ο Μωυσής και οι προφήται, ευρήκαμεν άνθρωπον, Ιησούν λεγόμενον, τον υιόν του Ιωσήφ, τον από Ναζαρέτ…»

Στη Θεϊκή του φύση, το Χριστό, αναφέρεται, πάλι ο Ιωάννης όταν μας λέει:

«…λέγει προς τον αδελφόν αυτού Σίμωνα. Ευρήκαμε τον Μεσσίαν, το οποίον μεθερμηνευόμενον είναι ο Χριστός …» *(Ιωαν. α: 41)*

Επίσης λέει ο Ματθαίος:

«…Τι σας φαίνεται περί του Χριστού, τίνος υιός είναι; Λέγουσι προς αυτόν, είναι υιός του Δαυίδ…» (Ματθ. κβ 41-42).

Ο Ιησούς σαν άνθρωπος ήταν υιός του Ιωσήφ και της Μαρίας, σαν Χριστός όμως, σαν Θεάνθρωπος, ήταν γραμμένο από τους προφήτες ότι θα ήταν γόνος, που θα προερχόταν από τη φυλή του Δαυίδ, γι' αυτό στις πιο πάνω περικοπές αναφέρεται και σαν υιός του Ιωσήφ και σαν υιός του Δαυίδ.

Ο πολύς κόσμος δεν μπορούσε να καταλάβει τη διττή φύση του Θεανθρώπου και αυτό φαίνεται από αυτό που γράφει πάλι ο Ιωάννης *(Ζ: 40)*

«…άλλοι έλεγαν ούτος είναι προφήτης, άλλοι έλεγαν ούτος είναι ο Χριστός, άλλοι δε έλεγαν μη γαρ εκ της Γαλιλαίας έρχεται ο Χριστός; Σχίσμα λοιπόν έγινε μεταξύ του όχλου δι' Αυτόν …»

Αλλά και ο Ιησούς δεν αποκάλυπτε στον κόσμο ότι είναι ο Χριστός και αυτό το βλέπουμε από τα πιο κάτω εδάφια:

«…και επιτιμών ταύτα δεν άφηνε, να λαλώσι, επειδή εγνώριζον αυτόν ότι είναι ο Χριστός…» *(Λουκ. δ:41)*
«…και παρήγγειλεν αυστηρώς στους μαθητές αυτού, λέγων, να μη λέγουσι εις μηδένα περί αυτού ότι είναι ο Χριστός…» *(Μαρκ. η:30)*
«…τότε παρήγγειλεν εις τους μαθητές αυτού να μη λέγουσι προς μηδένα ότι αυτός, *(ο Ιησούς)* ***είναι ο Χριστός...»*** *(Ματθ. ιστ:20)*

Ο **Ιησούς**, ο υιός του ανθρώπου, μας λένε οι μεγάλοι πνευματικοί Δάσκαλοι, γεννήθηκε, εργάστηκε, διδάχθηκε, δίδαξε και σταυρώθηκε.

Ο **Χριστός**, όμως, ο Υιός του Θεού βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάντοτε επάνω στη γη και γι' αυτή την αθάνατη Θεϊκή του φύση και για την αιώνια παρουσία του πάνω στη γη, διαβάζουμε:

«… Ο Αβραάμ ο πατήρ σας είχεν αγαλλίασιν να ίδη την ημέραν την εμήν και είδε και εχάρη… Είπον προς αυτόν οι Ιουδαίοι, πεντήκοντα έτη δεν έχεις έτι και είδες τον Αβραάμ; … είπεν προς αυτούς ο Ιησούς. Αληθώς σας λέγω πριν γίνει ο Αβραάμ εγώ είμαι…» *(Ιωαν. η:52-85)*

Με αυτά του τα λόγια ο Ιησούς εννοούσε ότι υπήρχε πριν τον Αβραάμ όχι με την φθαρτή ανθρώπινή του υπόσταση αλλά με τη Θεία και αιώνιά του φύση.

Και ακόμα για τη συνεχή παρουσία της Θεϊκής Του φύσης πάνω στη γη, μας λέει:
«… εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του κόσμου…» *(Ματθ. κη:20)*

Που σημαίνει ότι: ***«Θα είμαι πάνω στη γη για πάντα, όσο υπάρχουν άνθρωποι».***

Επίσης, για την αιώνια ύπαρξη ενός Χριστού πάνω στη γη και για τη διδασκαλία του, μας μιλάει στον Εκκλησιαστή και ο μέγιστος των Πατέρων της Δυτικής εκκλησίας (των καθολικών) ο Άγιος Αυγουστίνος:

«…αυτό που ονομάζουμε Χριστό και διδασκαλία του Χριστού υπήρχε από τα πολύ αρχαία χρόνια και από τότε δεν έπαψε να υπάρχει. Ο Χριστός υπήρχε από τότε που εμφανίστηκε το ανθρώπινο είδος και η διδασκαλία του θα υπάρχει ακόμα και τότε που θα έχει ξεχαστεί η λέξη Χριστιανισμός και η διδασκαλία του θα έχει πάρει άλλα ονόματα…».

Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουν και όλοι οι μεγάλοι άγιοι, μύστες και πνευματικοί Διδάσκαλοι της Ανατολής, ότι δηλαδή ο Ιησούς υπήρξε ο Θεάνθρωπος της εποχής του, αλλά η Θεάνθρωπος δύναμη, δηλαδή η Θεϊκή φύση του θεανθρώπου, βρισκόταν, βρίσκεται και θα εξακολουθεί να βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη, ***«μέχρι τη συντέλεια του κόσμου».*** *(Ματθ.κη:20)*

Ρόλος και Αποστολή του Θεανθρώπου

Ο Θεάνθρωπος έχει δύο φύσεις αλλά έχει και δύο ειδών διδασκαλίες. Τη μία διδασκαλία τη δίνει σαν άνθρωπος σε άνθρωπο και είναι η ***"διδασκαλία στους όχλους"*** που τη δίνει συνήθως με παραβολές. Η άλλη, είναι η ***"μυστικιστική ή εσωτερική διδασκαλία"*** που δίνει στους λίγους και εκλεκτούς βαπτισμένους ή με άλλα λόγια μυημένους μαθητές του Σε αυτούς που η Γραφή λέει πως ***«και οι τρίχες του κεφαλιού τους είναι μετρημένες»*** και για αυτή την εσωτερική διδασκαλία, τους λέει:

«… Εις εσάς εδόθη να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, εις δε τους λοιπούς δια παραβολών …» (Λουκ η:10)

« … Εις εσάς δόθηκε *(η Χάρη)* ***να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας των Ουρανών, εις εκείνους δε τους έξω δια παραβολών τα πάντα γίνονται …»*** (Μαρκ. δ: 11) και ακόμα

« … Δόθηκε εις εσάς να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας των Ουρανών, εις εκείνους όμως δεν εδόθη …» *(Ματθ ιγ:11).*

«…. Δόθηκε εις εσάς να γνωρίζετε όσα σοφοί και προφήτες δεν γνωρίζουν…»

Συγκεκριμένα, στην Εσωτερική διδασκαλία που σκοπός και τέλος της, σύμφωνα με όλες τις θρησκείες και όλες τις φιλοσοφίες είναι η Θέωση, αναφέρεται ο Ιωάννης όταν μας λέει, ότι μόνο με την καθοδήγηση του θεανθρώπου μπορεί να επιτευχθεί η Θέωση και γι' αυτό είναι πρόδηλο, ότι πρέπει να βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη ένας θεάνθρωπος. Όλες τις εποχές, ***«μέχρι τη συντέλεια του αιώνα»:***

«…εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' εμού. Εάν γνωρίσετε εμένα και τον Πατέρα μου θέλετε γνωρίσει…» *(Ιωαν ιδ:6-7)*

"…πάντα παρεδόθησαν εις εμένα από τον Πατέρα μου και ουδείς γνωρίζει τον Υιό παρά μόνον ο Πατέρας, ουδέ τον Πατέρα γνωρίζει κανείς παρά μόνον ο Υιός και εκείνος στον οποίο ο Υιός θελήσει να αποκαλύψει τον Πατέρα…» *(Ματθ. ια: 27)*
«…εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας μέχρι της συντέλειας του αιώνα…» *(Ματθ κη:20)*

Η αμέσως πιο πάνω παράγραφος σε συνδυασμό με τα λόγια του Ιησού στην Κοιλάδα των Κέδρων, που απευθυνόμενος στον Πατέρα του λέγει, ***«Το έργο που μου έδωσες εγώ το τελείωσα»,*** είναι ενδεικτικά πως ο Ιησούς με τη φυσική του μορφή, σαν γήινος δάσκαλος, το έργο που του είχε αναθέσει ο Πατέρας του, το τελείωσε, αλλά σαν Χριστός με τη Θεϊκή του φύση, βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάνω στη γη, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι, για να τους δίνει αρχικά την "Εξωτερική" και στη συνέχεια σαν Παράκλητος ή Εσωτερικός Διδάσκαλος ή Guru Dev, την "Εσωτερική" διδασκαλία. Αυτή που με τον υλικό μας νου όπως είπε ο Ιησούς δεν μπορούμε να την κατανοήσουμε: ***«….δεν δύνασθε να βαστάζητε ….».***

Ακόμα ο Ιωάννης αναφέρει ότι για να φθάσει κανείς στα πόδια του Θεανθρώπου, είναι ζήτημα Θείας Χάρης: ***«…ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ εάν πρώτον δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με…»*** *(Ιωαν στ:44)*

«…ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ εάν δεν είναι δεδομένον υπό του Πατρός μου...» *(Ιωαν στ:65)*

Εσωτερικός Διδάσκαλος ή Παράκλητος

Ετυμολογικά "Παράκλητος" είναι αυτός που εμφανίζεται στον άνθρωπο με παράκληση, προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό. Σύμφωνα με τους μεγάλους μύστες και πνευματικούς Διδασκάλους, "Παράκλητος" είναι ο θεάνθρωπος της κάθε εποχής όπως εμφανίζεται στο μυημένο μαθητή του, Εσωτερικά, στην Αστρική του μορφή την ώρα του διαλογισμού του. Είναι η μορφή του Υιού όπως εμφανίζεται εσωτερικά σε αυτόν που έχει πάθος και λατρεία για τον Πατέρα.

(Σε καμία γλώσσα του κόσμου δεν υπάρχει λέξη που να αποδίδει την έννοια του Παρακλήτου, πλην της Ελληνικής στην οποία γράφτηκαν τα Ευαγγέλια)

«… Ότε επιθυμήσετε να δείτε τον Υιό του Θεού και θέλουσι σας ειπούν εδώ είναι ή εκεί είναι μην υπάγετε. Αυτός θέλει είναι εντός υμών, ως η αστραπή η απαστράπτουσα εις τον ουρανόν. *(Αστρική μορφή)*. ***Αυτός θέλει είναι ο Υιός του Θεού».***

Η αστραπή η απαστράπτουσα είναι η Αστρική μορφή του Θεανθρώπου. Είναι ο Παράκλητος.

Για το πως εμφανίζεται ο Παράκλητος με την Αστρική του μορφή, έχουμε μία περιγραφή από τρεις Ευαγγελιστές:

«…και μεθ' ήμέρας έξ παραλαμβάνει ο Ιησούς τον Πέτρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, αναβιβάζει αυτούς εις όρος υψηλό κατ' ιδίαν μόνους *(για διαλογισμό)* ***και μεταμορφώθηκε έμπροσθεν αυτών. Ενώ προσηύχετο*** *(προσευχή και διαλογισμός ήταν έννοιες ταυτόσημες εκείνη την εποχή)* ***αλλοιώθηκε η όψη του προσώπου αυτού και τα ιμάτια αυτού έγιναν στιλπνά, λευκά ως χιών, οποία πλύστης επί της γης δεν δύναται να λευκάνει (Αστρική μορφή). Και εφάνη εις αυτούς Ηλίας μετά του Μωυσέως και ήσαν συλλαλούντες μετά του Ιησού… και νεφέλη επεσκίασεν αυτούς και ήλθε φωνή εκ της νεφέλης, λέγουσα περί του Παρακλήτου, «ούτος είναι, ο Υιός μου ο αγαπητός. Αυτού ακούετε». … και περιβλέψαντες*** *(Όταν βγήκαν από το διαλογισμό)* ***δεν είδον πλέον ουδένα αλλά τον Ιησούν μόνον μεθ' αυτών. Ενώ δε κατέβαινον του όρους, παράγγειλε σε αυτούς ο Ιησούς να μη διηγηθώσι είς μηδένα όσα είδον…»*** *(Μάρκος Θ:2-9 και Λουκ. Θ:28-29)*

"…ιδέτε τας χείρας μου και τους πόδας μου ότι αυτός εγώ είμαι. Ψηλαφήσατε με και ίδετε ότι πνεύμα είμαι, σάρκα και οστέα δεν έχω. Τότε διήνοιξαν αυτών τον νουν δια να καταλάβωσι τας Γραφάς, περί του Παρακλήτου…» *(Λουκάς κδ:39,45)*

Τι είπε ο Ιησούς για την έλευση του Παράκλητου.

Διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο για την έλευση του Παράκλητου:

«…τις εντολές μου φυλάξτε και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα και θέλει σας αποστείλει τον Παράκλητο, δια να μένει μεθ' υμών πάσας υμών τας ημέρας.

Αυτός είναι το Πνεύμα της αλήθειας, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να γνωρίσει διότι δεν βλέπει αυτό ουδέ γνωρίζει περί αυτού. Σεις όμως θέλετε γνωρίσει αυτό, διότι μένει μεθ' υμών πάσας τας ημέρας και εν υμίν θέλει είσθε… δεν θέλω σας αφήσει ορφανούς, έρχομαι πάλι προς εσάς. Επ' ολίγον ο κόσμος δεν με βλέπει, σεις όμως θέλετε με βλέπετε να ζω εν υμίν και σεις θέλετε ζήσει με τον Παράκλητο. …εάν τας εντολάς μου φυλάξετε, θέλετε μείνει εν τη αγάπη μου…» *(Ιωάν. ιδ:15-19)*

«…ταύτα λάλησα προς εσάς ενώ ευρίσκομαι μεθ' υμών. Ο δε Παράκλητος, τον οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ μου προς εσάς, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα τα άνωθεν περί του Πατρός και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπα προς εσάς…» *(Ιωάν. ιδ:25-26)*

«…εν τη οικία του Πατρός μου είναι πολλά οικήματα *(εσωτερικά πνευματικά επίπεδα)* ***… Υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον και πάλιν έρχομαι*** *(ως Παράκλητος)* ***και θέλω σας παραλάβει προς εμαυτόν και σας οδηγήσω, δια να έρχεστε και σεις όπου είμαι εγώ…»*** *(Ιωαν ιδ:2-3)*

Την υπόσχεσή του να είναι διαρκώς μαζί με τους μαθητές του, την τηρεί ο Ιησούς γι αυτό προσευχόμενος στην Κοιλάδα των Κέδρων εκλιπαρεί τον Πατέρα για τους μαθητές του και Του λέει:

«…Πάτερ άγιε, το έργον το οποίο μου έδωκες δια να κάμω, το τελείωσα... φανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους, τους οποίους συ μου έδωσες εκ του κόσμου… Τώρα γνώρισαν ότι πάντα όσα μου έδωσες παρά σού είναι … εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους συ μου έδωσες *(τους μυημένους μαθητές του)****…. Πάτερ άγιε φύλαξε αυτούς… αγίασε αυτούς … Πάτερ δίκαιε εκείνους τους οποίους μου έδωκες, θέλω όπου είμαι εγώ να είναι και εκείνοι μετ' εμού…»***

Και για να επιβεβαιώσει την «ερωτική», με τη μυστικιστική έννοια του όρου, σχέση και αγάπη του Διδασκάλου για τους μαθητές του, τους λέγει:

«…μεγαλύτερη αγάπη από αυτή δεν έχει κανείς, ώστε να βάλει την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του. Σεις είσθε οι φίλοι μου …»

Και σχετικά με την εσωτερική διδασκαλία που θα συνέχιζε να τους δίνει με τη μορφή του σαν Παράκλητος πλέον, λέει στους μαθητές του:

«…συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ, διότι αν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει έλθει προς εσάς…» *(Ιωαν, ιστ:7)*

Λέει ο Ιησούς στους μαθητές του πως τους συμφέρει να απέλθει γιατί οι μαθητές του, που σημειωτέον δεν ήταν μόνο 12 αλλά πολύ περισσότεροι, είχαν την προσοχή τους στην καθημερινότητα, στην εξωτερική διδασκαλία και τα θαύματα, ενώ είχε έρθει ο καιρός να πάρουν με εσωστροφή και διαλογισμό την Εσωτερική διδασκαλία από τον Παράκλητο, να φωτιστούν και να πληρωθούν πνεύματος Αγίου για να επιτελέσουν το έργο που τους εμπιστεύτηκε ο Διδάσκαλός τους. Αυτό βεβαιώνεται από τον Ιωάννη, που στο Ευαγγέλιο του διαβάζουμε:

«…Ταύτα λάλησα προς εσάς ενώ βρίσκομαι μεθ' υμών. Ο δε Παράκλητος, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπα προς εσάς…

Έτι πολλά έχω να ειπώ προς εσάς, δεν δύνασθε όμως τώρα να βαστάζετε αυτά *(εννοεί με τον υλικό σας νου)…* ***Όταν όμως έλθει ο Παράκλητος, εκείνος θέλει σας οδηγήσει εις πάσα την αλήθεια. εκείνος θέλει δοξάσει εμέ, διότι εκ του εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς… Έτι ολίγον και δεν με βλέπετε και ολίγον και θέλετε με βλέπετε…»*** *(Ιωαν. ιστ:12-14)*

Τα λόγια αυτά παραξένεψαν τους μαθητές του και όπως λέει ο Ιωάννης:

«…τότε τινές των μαθητών αυτού είπαν προς αλλήλους. Τι είναι τούτο το οποίον λέγει; ολίγον και δεν με βλέπετε και πάλιν ολίγον και θέλετε με βλέπετε; τούτο το ολίγον δεν ξέρουμε τι λαλεί. Εννοήσας λοιπόν ο Ιησούς, είπε προς αυτούς. "αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι σεις θέλετε κλάψει και θρηνήσει δι εμέ, η λύπη σας όμως θέλει μεταβληθεί εις χαρά … θέλει χαρεί η καρδία σας και την χαρά σας ουδείς δυνηθεί να αφαιρέσει από σας. Έρχεται γαρ η ώρα που δεν θέλω σας ομιλήσει πλέον δια παραβολών αλλά ο Παράκλητος παρρησία *(μέσα από το διαλογισμό)* ***θέλει σας αναγγείλει περί του Πατρός"…»*** *(Ιωαν ιστ: 17-25)*

Η με παρρησία διδασκαλία είναι η "Εσωτερική διδασκαλία" που δίνεται μέσα από το διαλογισμό, γιατί στο φυσικό επίπεδο με λόγια που προφέρονται με το στόμα και λόγια που ακούγονται με τα αφτιά δεν μπορεί να μεταδώσει κανείς το μεγαλείο του Πατέρα, καθώς και την λαμπρότητα των Εσωτερικών κόσμων. Ακόμα όπως λένε οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι, η προϋπόθεση και η μεθοδολογία για να εμφανιστεί και να μας διδάξει ο Παράκλητος είναι ο διαλογισμός. Γι' αυτό λίγο πριν φύγει ο Ιησούς από τον Υλικό κόσμο, είπε στους μαθητές του:

«…σεις καθίσατε *(εν διαλογισμό)* ***στη πόλη της Ιερουσαλήμ εωσότου ενδυθείτε δύναμιν εξ ύψους και εγώ τότε, θέλω σας αποστείλει*** *(τον Παράκλητο),* ***την επαγγελία του Πατρός μου…»*** *(Λουκ. κδ:49).* Μόνον η Θεάνθρωπος Δύναμη, ο ένας και μοναδικός Χριστός, όπως εκδηλωνόταν, εκδηλώνεται και θα εξακολουθεί να εκδηλώνεται πάνω στη γη, μπορεί να οδηγήσει εμάς τους ανθρώπους *(τις ψυχές μας)* στον τελικό σκοπό, τη θέωση και αυτό με την Εσωτερική του διδασκαλία μέσα από το διαλογισμό. Αυτό θα συμβεί κάποτε, με όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, νωρίτερα ή αργότερα, πάντα με τη Θεία Χάρη και τη δική μας πνευματική εργασία. Είμαστε όλοι αδέλφια κάτω από την πατρότητα του Θεού.